

**ПРЕДСЕДАВАЈУЋЕМ ЖАЛБЕНОГ ВЕЋА
за председника МКСЈ**

Судије: судија, Mehmet Güney,
судија, Fausto Pocar,
судија, Andréia Vaz,
судија, Theodor Meron,
судија, Christoph Flügge,

**Вршилац дужности
секретара:** г. John Hocking
Датум: 10. септембар 2009. године

Подносак број 424
Т У Ж И Л А Ц
против
Проф. др ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

**ЗАХТЕВ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
ЗА ИЗУЗЕЋЕ СУДИЈА ФАУСТА ПОКАРА И ТЕОДОРА
МЕРОНА ИЗ ЖАЛБЕНОГ ПОСТУПКА**

Тужилац Amicus Curiae
Mr. Bruce MacFarlane, Q.C

Оптужени
Проф. др Војислав Шешелъ

Стручни тим који помаже одбрану

Зоран Красић
Славко Јерковић
Гордана Поп-Лазич
Драган Тодоровић
Вјерица Радета
Љиљана Михајловић
Елена Божић-Талијан
Весна Марић
Јадранко Вуковић
Бранко Надовеза
Немања Шаровић
Борис Алексић
Александар Мартиновић
Мирољуб Игњатовић
Предраг Лепетић

Бранкица Терзић
Амџад Мигати
Мирко Благојевић
Петар Јојић
Весна Зобеница
Новак Савић
Марина Рагуш
Филип Стојановић
Момир Марковић
Огњен Михајловић
Марина Томан
Дејан Мирковић
Слађан Мијаљевић
Наташа Јовановић
Ненад Вукићевић

Поднесак број .

**ЗАХТЕВ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
ЗА ИЗУЗЕЋЕ СУДИЈА ФАУСТА ПОКАРА И ТЕОДОРА
МЕРОНА ИЗ ЖАЛБЕНОГ ПОСТУПКА**

І. Увод

Проф. др Војислав Шешељ за сваки случај, унапред, тражи и одобрење за прекорачење броја страница, јер изузетне околности, као што је значај обезбеђења независности и непристрасности судија, утичу на законито вођење поступка уз поштовање права оптуженог на фер и правично суђење и захтевају елаборацију разлога на већем броју страна. Ово одобрење се тражи на исти начин како то чини Тужилаштво: у оквиру поднеска се тражи одобрење за прекорачење броја страница тог поднеска.

Дана 7. новембра 2007. године почело је суђење проф. др Војиславу Шешељу пред Претресним већем III (у саставу: Jean-Claude Antonetta, Frederik Harhoff, Flavia Latanzi). Суђење је и данас у фази извођења доказа Тужилаштва. По одлуци Претресног већа III суђење је обустављено 11. фебруара 2009. године, на неколико сати пре окончања извођења доказа Тужилаштва, с тим што је одлучено да Претресно веће III може и да настави саслушање неких сведока Тужилаштва у време обуставе суђења. Свесно да се том одлуком крше права проф. др Војислава Шешеља, Претресно веће III је после 11. фебруара 2009. године наставило и са саслушањем неких сведока Тужилаштва. Против проф. др Војислава Шешеља покренут је и поступак за непоштовање суда по захтеву Тужилаштва и то Налогом уместо оптужнице који је донело Претресно веће II (у саставу: Carmel Agius, O-Gon Kwon, Kevin Parker) 21. јануара 2009. године. Суђење за непоштовање суда одржано је пред Претресним већем II (у саставу: O-Gon Kwon, Kevin Parker, Iain Bonomy) и оно је 24. јула 2009. године донело „Пресуду по наводима о непоштовању суда” заведену под ИТ-03-67-Р77.2. Проф. др Војислав Шешељ ја 18.

августа 2009. године поднео „Најаву жалбе на пресуду по наводима о непоштовању суда од 24. јула 2009. године”. У најави жалбе проф. др Војислав Шешељ се позвао на 8 жалбених основа, као грешке у примени права које пресуду чине неважећом и грешке у утврђивању чињеничног стања због којих је дошло до неостваривања правде. Председник МКСЈ је 27. августа 2009. године донео „Налог којим се одређују судије за предмет пред Жалбеним већем”. Тим налогом је председник МКСЈ одредио састав Жалбеног већа које ће одлучивати о жалбеном поднеску проф. др Војислава Шешеља на пресуду по наводима о непоштовању суда. Жалбено веће сачињавају судије: Mehmet Güney, Fausto Pocar, Andrésia Vaz, Theodor Meron и Christoph Flügge. Општепознато је да је проф. др Војислав Шешељ по оптужбама за ратне злочине непрекидно у притвору у Притворској јединици у Шевенингену од 24. фебруара 2003. године. Такође је општепознато и да му се седам година систематски крше права оптуженог. Општепознато је и просто не може да се не примети и никако не може да се не образложи колики је допринос судија Фауста Покара и Теодора Мерона у овом седмогодишњем кршењу права проф. др Војислава Шешеља.

Зато делује неразумно да се судије Фаусто Покар и Теодор Мерон именују у Жалбено веће? Како заобићи ове судије и не тражити њихово изузеће из жалбеног поступка када су у питању судије којима је проф. др Војислав Шешељ посветио две књиге од по 1.000 страна. Ове судије се са пуним именима налазе на насловним корицама књига. Како они да одлучују о жалбеном поднеску проф. др Војислава Шешеља на пресуду по наводима о непоштовању суда? Побијаном пресудом је проф. др Војислав Шешељ осуђен због објављивања књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић”. Објављивање књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић” из октобра 2007. године је по побијаној пресуди од 24. јула 2009. године наводно радња извршења кажњивог дела непоштовања суда по правилу 77(А)(ii) Правилника.

Дакле, о жалбеном поднеску против пресуде за непоштовање суда, због објављивања књиге у којој се наводно налазе подаци на основу којих се могу идентификовати заштићени сведоци треба да одлучују судије којима је проф. др Војислав Шешељ посветио књиге, па их и са пуним именима ставио у наслове књига и сада те судије треба да глуме непристрасне и објективне судије у жалбеном поступку? О незаконитости побијане пресуде треба да одлучују судије које су за седам година дале немерљиви допринос кршењу права проф. др Војислава Шешеља? Једино што их по неким ставовима МКСЈ квалификује да могу да одлучују о жалбеном поднеску проф.

др Војислава Шешеља је чињеница да су те судије положили заклетву, односно дале свечану изјаву приликом ступања на дужност судије МКСЈ, а све друго их сврстава на ону страну која је серијски кршила гарантована и заштићена права проф. др Војислава Шешеља. Пошто је и то толико општепознато овај захтев је неминован. Овим захтевом проф. др Војислав Шешељ доказује да не постоји непристрасност код наведених судија, да постоји сукоб интереса, јер ове судије Жалбеног већа имају лични интерес у предмету и зато тражи изузеће судија Фауста Покара и Теодора Мерона из предмета одлучивања о жалбеном поднеску проф. др Војислава Шешеља на пресуду по наводима о непоштовању суда.

II. Правни основ захтева

Правни основ за одлучивање о изузећу судија Фауста Покара и Теодора Мерона налази се у следећим одредбама Статута и Правилника о поступку и доказима. Чланом 13(1) Статута прописано је да судије морају бити непристрасне и честите особе високих моралних квалитета. Члан 21(2) Статута штити, као минимум, да се оптуженом гарантује правично и јавно суђење, а право оптуженог на правично суђење представља основно људско право, које у себи садржи и право оптуженог да му се суди пред независним и непристрасним судом. Истим чланом је заштићено и гарантовано као неприкосновено, право оптуженог да се сам брани. Правило 15(А)(Б) Правилника о поступку и доказима прописује да судија који има лични интерес у предмету или који с тим предметом има или је имао икакве везе које би могла утицати на његову непристрасност не сме да учествује у првостепеном или жалбеном поступку у том предмету, те да ће се он у таквом случају повући, а председник ће именовати другог судију који ће га заменити у поступку, као и да свака од страна може затражити од председавајућег судије да се судија тог већа изузме и повуче из првостепеног или жалбеног поступка из горенаведених разлога, а председавајући судија ће саслушати мишљење судије чије се изузеће тражи, те ће, о томе обавестити председника МКСЈ, који ће, уколико је потребно, да именује трочлану комисију састављену од судија других већа који ће да му саопште одлуку о основаности захтева и ако они одлуче да је захтев основан председник МКСЈ ће именовати другог судију.

Да би се обезбедили услови да се у својој укупности поштује право на фер и правично суђење у предмету против проф. др Војислава Шешеља неопходно је да се из

жалбеног поступка изузму судије Фаусто Покар и Теодор Мерон. Критеријуми за изузеће судија су:

1. Судија није непристрасан ако се покаже да постоји стварна пристрасност, и

2. Неприхватљив утисак пристрасности постоји:

- ако је судија страна у поступку, ако има финансијски или имовински интерес у исходу предмета или ако ће одлука судије довести до унапређења неког захвата у којем судија учествује заједно са једном од страна, или

- ако би околности код разумног и добро обавештеног посматрача изазвале разуман страх од пристрасности.

Стварни утисак пристрасности судије подрива поверење у спровођење правде.

III. Чињенични наводи као основа и доказ за јаки утисак пристрасности

Судија Фаусто Покар је био председник МКСЈ у периоду од 17. новембра 2005. године до 16. новембра 2008 године. Као председник МКСЈ имао је једну од главних улога у покушају наметања адвоката проф. др Војиславу Шешељу у периоду од 10. новембра 2006. године до 8. децембра 2006. године. Тачније, судија Фаусто Покар је у својству председника МКСЈ учествовао у покушају судског убиства проф. др Војислава Шешеља. Такође, у ширем контексту посматрано, судија Фаусто Покар је у својству председника МКСЈ, председника Колегијума МКСЈ, председника Жалбеног већа и члана Жалбеног већа, одбацио велики број захтева или жалби проф. др Војислава Шешеља. Ове чињенице показују сваком разумном и непристрасном посматрачу, да код судије Фауста Покара постоји велика пристрасност, која се често трансформише у необуздану личну мржњу према проф. др Војиславу Шешељу. Ове општепознате чињенице доступне су сваком обавештеном, разумном и неутралном посматрачу на сајту МКСЈ. Такође, велики број чињеница о безобзирном и пристрасном деловању судије Фауста Покара и о његовој великој мржњи према проф. др Војиславу Шешељу се већ налази и у књизи проф. др Војислава Шешеља „Корумпирани председник нелегалног Хашког суда Фаусто Покар”¹. У овом поднеску ће бити изнет сажетак општепознатих чињеница, са нагласком на покушај убиства проф. др Војислава Шешеља од стране судије Фауста Покара, али и судије Теодора Мерона као члана Жалбеног већа у предмету Шешељ у том периоду. Такође, биће изнете и чињенице о

---

¹ Шешељ В. "Корумпирани председник нелегалног Хашког суда Фаусто Покар" Српска радикална странка, Београд, 2009.

кршењу људских права проф. др Војислава Шешеља за време мандата судије Теодора Мерона као председника МКСЈ, у периоду од фебруара 2003. до новембра 2005. године, као и за време његовог мандата као председника Жалбеног већа, члана Жалбеног већа и председника Колегијума МКСЈ, са посебним нагласком на дугачке периоде, нехумане, нељудске и сурове изолације проф. др Војислава Шешеља у притворској јединици МКСЈ. Исто тако, велики број чињеница о безобзирном, нехуманом и антисрпском деловању судије Теодора Мерона, као и о његовој великој мржњи према проф. др Војиславу Шешељу се налази и у књизи проф. др Војислава Шешеља „Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон”². У овом поднеску ће бити изнет сажетак општепознатих чињеница доступних на сајту МКСЈ али и сажетак чињеница које су настале након изласка књиге „Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон”. Дакле, чињенице које јасно показују сваком неутралном и разумном посматрачу, да судије Покар и Мерон не могу бити непристрасни када се ради о проф. др Војиславу Шешељу и да зато морају бити изузети из одлучивања о жалбеном поднеску проф. др Војислава Шешеља на пресуду по наводима о непоштовању суда.

III-1. Одбацивање правних саветника

Необичну острашћеност и личну мржњу према проф. др Војиславу Шешељу, судија Фаусто Покар у својству председника МКСЈ је показао већ у Одлуци од 7. априла 2006. године. Он је тада у својству председника МКСЈ одбацио Жалбу проф. др Војислава Шешеља на Одлуку Секретаријата да не дозволи именовање његових правних саветника. Већ у 1. параграфу те Одлуке, судија Фаусто Покар очигледно показује да не жели озбиљно ни да разматра Жалбу проф. др Војислава Шешеља, јер његове правне саветнике квалификује као „извесна лица”. Затим у параграфу 5. признаје да Правилником о поступку и доказима МКСЈ није конкретно регулисано именовање правних сарадника, али та чињеница му не смета да већ у наредном параграфу 6. закључи да је Секретаријат правилно поступио зато што је тражио додатне услове за прихватање правних саветника у предмету Шешел. Тачније, судија Фаусто Покар користи формулацију да правни саветници „немају квалификације које Секретаријат сматра неопходним”. Овакво поступање судије Фауста Покара, или измишљање нових потребних квалификација, се може упоредити само са оним из квазипроцеса против

---

² Шешел В. "Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон" Српска радикална странка, Београд, 2004.

Јозефа К. „Све зависи од многих финеса... И на крају, суд однекуд, где првобитно није било ничег, извуче неку велику кривицу”.³

III-2. Забрана посете шефа Тима за одбрану

Необичну острашћеност и личну мржњу према проф. др Војиславу Шешељу, судија Фаусто Покар показује и у Одлуци од 11. априла 2006. године. Он у својству председника МКСЈ одбацује Жалбу проф. др Војислава Шешеља на одлуке Секретаријата од 20. августа 2004. године и 30 јануара 2006. године. У тим одлукама Секретаријат забрањује посете тадашњег шефа Тима за одбрану проф. др Војислава Шешеља. Разлог за то су биле изјаве у дневним новинама „Новости”, посебно изјава од 7. августа 2004. године у којој се наводи да је проф. др Војислава Шешеља у „доброј форми”. Како је таква констатација угрозила неког заштићеног сведока или неки процес који је тада био у току, вероватно није било јасно ни тадашњем председнику МКСЈ Фаусту Покару. Ипак, он закључује у Одлуци од 11. априла 2006. године да је та изјава довољна да се Жалба проф. др Војислава Шешеља одбије. Сасвим довољно за сваког разумног, обавештеног и неутралног посматрача да закључи да је судија Фаусто Покар пристрасан.

III-3. Забрана посете правних саветника

Репресивне мере према проф. др Војиславу Шешељу судија Фаусто Покар у својству председника МКСЈ примењује и Одлуци од 25. маја 2006 године. У тој одлуци судија Фаусто Покар одбацује Жалбу проф. др Војислава Шешеља на Одлуку секретара суда којом се не допуштају посете правних саветника. Посебно је срамно и скандалозно, објашњење судије Фауста Покара за овакву Одлуку, изнето у параграфу 3. Фаусто Покар наводи да наводно није ни морао да разматра Жалбу проф. др Војислава Шешеља, али је због „експедивности” решио да је размотри, јер је образложење изнето у „Одлуци у сваком случају исто као упуство које бих дао секретару да ме је консултовао”. Дакле, судија Фаусто Покар не крије да између њега и Секретаријата постоји потпуно слагање.

---

³ Кафка Ф. "Процес" Стубови културе, Београд, 2002. стр. 126.

III-4. Физички сукоби

Судија Фаусто Покар у својству председника МКСЈ, доноси 15. јуна 2006. године још једну Одлуку која је усмерена против проф. др Војислава Шешеља али и против других притворених Срба. Проф. др Војислав Шешељ је захтевао од председника МКСЈ да физички раздвоји Србе који не желе да праве нагодбу са Тужилаштвом од оних који су такве нагодбе већ направили зарад личних интереса. У том контексту, проф. др Војислав Шешељ сасвим оправдано закључује, да би могло доћи до међусобних физичких обрачуна. Међутим, судија Фаусто Покар је очигледно прижељкивао такве обрачуна међу притвореним Србима и зато одбацује Захтев проф. др Војислава Шешеља да се раздвоје часни Срби и они који су постигли нагодбу са Тужилаштвом.

III-5. Измишљање оружаних сукоба у Војводини

Сличну антисрпску Одлуку судија Фаусто Покар је у својству председника Жалбеног већа донео истог тог 15. јуна 2006. године. Наравно, безрезевно га је подржао и члан Жалбеног већа судија Теодор Мерон који је већ тада, неколико година водио лични рат против проф. др Војислава Шешеља (посебно од 2004. године када је објављена књига проф. др Војислава Шешеља „Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон“). У том смислу, судије Покар и Мерон су одбиле Захтев за преиспитивање Одлуке по интерлокуторној жалби по питању надлежности од 31. августа 2004. године (треба истаћи ради хронологије да је проф. др Војислав Шешељ још 15. јануара 2004. захтевао да се из Оптужнице избаце делови везани за Војводину, Претресно веће је усвојило овај захтев проф. др Војислава Шешеља и наложило је Тужилаштву да уклони нејасноће у вези са Војводином, међутим, Жалбено веће је 31. августа 2004. године усвојило Жалбу Тужилаштва која се заснива на бесмислици да је у Војводини било оружаних сукоба). Тужилаштво је истрајавало на бесмислици да је у Војводини било оружаних сукоба, иако је опште позната чињеница да на територији Војводине није било оружаног сукоба, што се се усталом признаје чак и у књизи Марка Кљајића „Како је умирао мој народ“ која је требала да буде један од главних „аргумента“ Тужилаштва управо у вези са Војводином. Тачније на страни 200 књиге „Како је умирао мој народ“ пише: „Започео је и рат, који додуше, није вођен на територији Србије“⁴. Такође, у тој књизи се чак и признаје да је српска и савезна полиција урадила све да заштити хрватско мањинско становништво у време док је Туђманов режим у Хрватској

---

⁴ Кљајић М. "Како је умирао мој народ" Хрид, Суботица.

протеривао Србе. На пример, таква сведочанства постоје на стр. 69, стр. 222, стр. 223. као и на стр. 250. Дакле, сваком неутралном, обавештеном и разумном судији ово би било довољно да усвоји захтев проф. др Војислава Шешеља. Ипак, вођени скоро невероватном личном мржњом према проф. др Војиславу Шешељу, судије Фаусто Покар и Теодор Мерон одбацују његов Захтев у вези са питањем Војводине (и непостојећег рата) и то у целини! Разумне аргументе проф. др Војислава Шешеља који се заснивају на опште познатим чињеницама (да у Војводини није било никаквог оружаног сукоба) судије Покар и Мерон одбацују уз квалификацију да су они „обесни”. Скоро невероватна безобзирност судије Покара и Мерона.

III-6. Нова забрана посете шефа Тима за одбрану

Судија Фаусто Покар је у својству председника МКСЈ 26. јуна 2006. године поново донео Одлуку у којој се забрањују посете тадашњег шефа Тима за одбрану проф. др Војиславу Шешељу. Одбијајући Жалбу проф. др Војислава Шешеља на Одлуку Секретаријата да забрани посете шефа Тима за одбрану, судија Фаусто Покар је поново демонстрирао неуобичајену безобзирност, пристрасност и острашћеност према проф. др Војиславу Шешељу, јер је у параграфу 4. навео само следеће речи као оправдање за репресивне мере: „Из разлога које сам навео у својој Одлуци од 11. априла 2006. године Шешељева Жалба се одбија”. Ове речи поново показују колика је мржња судије Фауста Покара према проф. др Војиславу Шешељу. За њега је било просто неподношљиво да састави мало дуже и убедљивије оправдање, само зато што се радило о проф. др Војиславу Шешељу.

III-7. Забрана посете

Судија Фаусто Покар је у својству председника МКСЈ наставио свој лични рат против проф. др Војислава Шешеља и у Одлуци од 25. августа 2006. године. Он је одбацио још једну Жалбу проф. др Војислава Шешеља на Одлуку секретаријата да му не дозволи да га посети један члан Српске радикалне странке. Судија Фаусто Покар је то образложио речима да тај члан Српске радикалне странке „вероватно” има значајне контакте са средствима јавног информисања. Поново је на делу било измишљање нових квазиправних „критеријума” који постоје само у романима Франца Кафке.

Такође, судија Фаусто Покар је у својству председника МКСЈ донео 4. септембра 2006. године још једну Одлуку у којој се одбацује Жалба проф. др Војислава Шешеља у вези са посетама. Дакле, чак се и хронолошки, без икаквог напора, из месеца у месец

може пратити испољавање пристрасности и мржње према проф. др Војиславу Шешељу јер нема нити једног захтева или жалбе који су позитивно решени у том периоду!

III-8. Искључивање јавности

У том контексту обрачуна са притвореником, судија Фаусто Покар је у својству председника МКСЈ донео 11. септембра 2006. године Одлуку којом одбацује Захтев проф. др Војислава Шешеља да се уклоне сметње које ограничавају равноправност свих радио и телевизијских станица у погледу права на пренос суђења. Када се има у виду да је већ тада почела финална фаза у квазиправном процесу наметања адвоката проф. др Војиславу Шешељу, јасни су мотиви судије Фауста Покара за доношење овакве Одлуке. Ислучити јавност пре наметања адвоката по сваку цену.

III-9. Покушај судског убиства проф. др Војислава Шешеља

У том смислу, судија Фаусто Покар је испољио посебну безобзирност и нехуманост када се радило о одлукама које су биле повезане са наметањем адвоката проф. др Војиславу Шешељу. На пример, уместо да је одмах након 21. августа 2006. године и доношења Одлуке о додељивању браниоца проф. др Војиславу Шешељу, заштитио основна људска права проф. др Војислава Шешеља, он је допустио, иако је био председник МКСЈ, да се ово сурово правно, али и физичко мучење, настави (и да кулминира током штрајка глађу током неколико мучних недеља упркос протестима из целог света). Тако је судија Фаусто Покар директно угрозио живот проф. др Војислава Шешеља посебно у периоду од 10. новембра 2006. године до 8 децембра 2006. године када је трајао штрајк глађу. Нема никакве сумње да је штрајк глађу озбиљно и трајно нарушио здравље проф. др Војислава Шешеља, тачније, довео га је на саму ивицу смрти (такав закључак је донела и трочлана лекарска комисија састављена од лекара из Русије, Француске и Србије). Сваком разумном и обавештеном посматрачу је јасно да је један од највећих криваца за то, тадашњи председник МКСЈ Фаусто Покар.

Злу намеру и мржњу према проф. др Војиславу Шешељу, судија Фаусто Покар показује и 11. септембра 2006. године. Тада судија Фаусто Покар доноси Налог (који је уручен проф. др Војиславу Шешељу 29. септембра 2006. године) о именовану судија Жалбеног већа. Судија Фаусто Покар самог себе поставља за председника Жалбеног већа у случају Шешељ, (као и судију Теодора Мерона за члана Жалбеног већа, који је као што је већ наведено, још од раније показивао мржњу, пристрасност и острашћеност

када се радило о проф. др Војиславу Шешељу). Каснији догађаји су убедљиво показали да је то Жалбено веће било једно од главних криваца за штрајк глађу.

У склопу припрема за брутално наметање адвоката, судија Фаусто Покар потписује и Одлуку Жалбеног већа од 27. септембра 2006. године (уручена проф. др Војиславу Шешељу 18. октобра 2006. године) у којој се на перфидан начин омогућава наметање адвоката проф. др Војиславу Шешељу. Тачније, у тој Одлуци се фактички легализује статуст такозваног вршиоца дужности браниоца, јер се том грађанину, кога проф. др Војислав Шешел не признаје за браниоца, пружа могућност да поново поднесе Реплику. Дакле, судија Фаусто Покар врши отворену кореспонденцију са грађанином који се лажно представља као вршилац дужности браниоца проф. др Војислава Шешеља. Такође, судија Фаусто Покар (и неизбежни судија када се ради о кршењу основних људских права проф. др Војислава Шешеља Теодор Мерон) и у овој Одлуци поново именом и презименом, као учеснике у процесу помињу особе које су лажно представљале као такозвани бивши бранилац у приправност и додељени бранилац и кобранилац.

Ипак, можда и најсрамнија и најлицемернија одлука у којој је учествовао судија Фаусто Покар у том периоду (са неизбежним, када се ради о проф. др Војиславу Шешељу, судијом Теодором Мероном) је Одлука од 20. октобра 2006. године. Одлука је скандалозна и срамна, пре свега, јер се поново одговара на жалбу извесног грађанина Ван дер Спула од 4. септембра 2006. године. Дакле, у суштини, одговара се на жалбу извесног човека кога проф. др Војислав Шешел не жели ни да види, а камоли да му да овлашћење да га заступа (када се ово има у виду, поново се намеће поређење са адвокатом из процеса против Јозефа К. за кога Јозеф К. „Заправо није ни знао шта тај предузима”).⁵ Посебно је срамно и скандалозно што се диспозитиву те Одлуке наводи да Жалбено веће изричито упозорава Шешеља да, уколико његово самозаступање после доношења ове одлуке буде значајно ометало уредно и експедитивно вођење поступка, бити „оправдана” одлука Претресног већа да Шешељу „сместа” додели браниоца. Дакле, Жалбено веће на челу са судијом Фаустом Покаром (чији је члан још један острашћени судија који патолошки мрзи проф. др Војислава Шешеља, Теодор Мерон) није чак ни закључило да је наметање адвоката против воље оптуженог грубо кршење члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Оно није закључило ни да је наметање адвоката против воље оптуженог грубо кршење члана 14.

---

⁵ Кафка Ф. "Процес" Стубови културе, Београд, 2002. стр 97.

Међународног пакта о грађанским и политичким правима. Такође, Жалбено веће и судије Покар и Мерон, иако су били део институције под окриљем УН, нису закључиле ни да је то наметање адвоката против воље оптуженог у супротности са праксом Комитета за људска права УН, тачније, са ставовима поводом Представке бр 526/1993, „Мајкл и Брајан Хил против Шпаније”. Дакле, са чувеним ставовима Комитета за људска права УН из параграфа 14 у коме пише: „Комитет подсећа на то да г. Мајкл Хил инсистира на томе да је хтео сам да се брани уз помоћ преводиоца и да је суд одбио његов захтев. Држава уговорница је одговорила... да је Шпанија признала право на „личну одбрану” у складу са Пактом и Европском конвенцијом о људским правима, али да такву одбрану треба да води способан заступник, кога по потреби плаћа држава, чиме је признала да њено законодавство не допушта оптуженом да се лично брани, као што то предвиђа Пакт. Комитет сходно томе закључује да право Мајкл Хила да се сам брани није поштовано, противно члану 14, ст. 3(д) Пакта”. Када се ово прочита, више је него јасно колико је важно право на самозаступање у савременом праву. Ту чињеницу зна сваки студент прве године правног факултета. Али, судија Фаусто Покар као председавајући Жалбеног већа и судија Теодор Мерон као његов члан су искључиво због мржње према проф. др Војиславу Шешељу, само делимично поништили скандалозну Одлуку Претресног већа по којој је проф. др Војиславу Шешељу против његове воље додељен адвокат. Они су наметање адвоката оспорили само зато што проф. др Војислав Шешељ није био унапред упозорен да ће му се наметнути адвокат против његове воље. Скандалозно и срамно! Тако су судија Фаусто Покар као председник Жалбеног већа (и судија Теодор Мерон као члан Жалбеног већа) дали „благослов” да се наметне адвокат проф. др Војиславу Шешељу. Или, у суштини, да се изврши физичка ликвидација проф. др Војислава Шешеља! Ово су чињенице које се не могу оспорити и које показују да су судија Фаусто Покар и судија Теодор Мерон смртни непријатељи проф. др Војислава Шешеља. Такође, сваком разумном и обавештеном посматрачу је јасно да су последице ове срамне Одлуке коју је потписао судија Фаусто Покар крајем октобра 2006. године биле страшне. На пример, већ почетком новембра 2006. године, проф. др Војислав Шешељ се суочава са новим бруталним притисцима Претресног већа, које је очигледно добило „зелено светло” од судије Покара и Мерона да свој мрачни задатак испуни до краја. Зато је проф. др Војислав Шешељ, на крају, био принуђен да заложу свој живот ради одбране својих основних права.

Наравно, проф. др Војислав Шешељ је као универзитетски професор и доктор правних наука прозрео намеру судије Фауста Покара и судије Теодора Мерона. Тачније, прозрео

је њихову намеру да га физички елиминишу. Зато у Захтеву Колегијум МКСЈ од 3. новембра 2006. године, тражи покретање иницијативе пред надлежним органима Уједињених нација да се разреши судијске дужности судије: Фаусто Покар, Теодор Мерон и други. Проф. др Војислав Шешељ је у том Захтеву изнео кратку хронологију покушаја наметања адвоката. Подсетио је да је Претресно веће дана 21. августа 2006. године, донело Одлуку о додели браниоца. Том Одлуком је фактички проф. др Војиславу Шешељу забрањено да се сам брани и комплетна одбрана је предата такозваном адвокату кога ће именовати секретар против воље проф. др Војислава Шешеља. Тако је извесном Ван дер Спулу оумугућено да у наредних 30 дана буде вршилац дужности браниоца. Секретар је затим, 31. августа 2006. године, за браниоца проф. др Војислава Шешеља именован британског адвоката Дејвида Хупера човека, који као и Ван дер Спун, не зна нити једну реч српског језика и кога проф. др Војислав Шешељ није желео уопште да види, нити да комуницира са њим. Затим је проф. др Војислав Шешељ подсетио (на претходно поменуто) срамну одлуку Жалбеног већа којим је председавао судија Фаусто Покар (и чији је члан био судија Теодор Мерон) од 20. октобра 2006. године и истакао је да су том одлуком наведене судије прекршиле судијски кодекс, показале морални суноврат и да су професионално недостојни да обављају судијске дужности. У том контексту, проф. др Војислав Шешељ је истакао и да сама чињеница да се одлучује по жалби лица које се лажно представља, као што то чини извесни Ван дер Спун, показује судијско елементарно незнање или злу намеру да се по сваку цену гази по гарантованим правима оптуженог пред МКСЈ. На крају, у свом Захтеву за изузеће судије Фауста Покара, судије Теодора Мерона и осталих, проф. др Војислав Шешељ констатује да диспозитив њихове Одлуке од 20. октобра 2006. године не представља ништа друго до још једну у низу претњи, али и јасну поруку да се против проф. др Војислава Шешеља могу користити сва средства. Када се имају у виду ове истините речи проф. др Војислава Шешеља из Захтева за изузеће, са једне стране, и стаж, искуство и године судије Фауста Покара и судије Теодора Мерона са друге стране, онда се заиста лако може закључити да се радило о злој намери судија Покара и Мерона а не о њиховом незнању. Зато сваки разуман и неутралан посматрач може закључити следеће. Острашћеност, пристрасност и мржња судије Фауста Покара и судије Теодора Мерона према проф. др Војиславу Шешељу се могу узети као главни мотив за доношење срамне Одлуке од 20. септембра 2006. године. На такав закључак указује и чињеница да такву одлуку не би смели да донесу у земљама одакле долазе. Судија Фаусто Покар у Италији, а судија Теодор Мерон у САД (можда у Израелу).

Колики је степен мржње судије Фауста Покара и судије Теодора Мерона према проф. др Војиславу Шешељу показује и чињеница да им је ватрена мржња према проф. др Војиславу Шешељу замаглила и разум или правнички начин размишљања. Тачније, онај правнички и професионални начин размишљања који би требао да им укаже на то да ће таква скандалозна одлука у предмету Шешељ довести управо до њихове велике професионалне компромитације.

Такође, ове опште познате чињеница о судији Фаусту Покару и судији Теодору Мерону поново указује на сличност са процесом против Јозефа К. у коме: „Закон, наиме не дозвољава одбрану”⁶ Нажалост, процес против проф. др Војислава Шешеља је за разлику од оног против Јозефа К. стваран, а његови главни актери судије Фаусто Покар и Теодор Мерон су судије у једном међународном суду који финасирају, да би апсурд био још већи, УН.

Може се само претпоставити какву је реакцију изазвало ово изношење истине од стране проф. др Војислава Шешеља код судије Фауста Покара и судије Теодора Мерона. Једно је сигурно, они су након овог поднеска, учинили све да физички елиминису проф. др Војислава Шешеља, посебно током трајања штрајка глађу од 10. новембра 2006. до 8. децембра 2006. године. Сигурно је такође, да судија Фаусто Покар и Теодор Мерон, никада нису заборавили ове истините речи проф. др Војислава Шешеља. Сигурно је и да они ватрено мрзе проф. др Војислава Шешеља због тих истинитих речи и данас. Сигурно је да они никада неће моћи непристрасно да поступају када се ради о проф. др Војиславу Шешељу. Истина је некада непријатна, посебно ако се саопштава директно и у јавном Захтеву за изузеће. Само велики и племенити људи, који своју правничку професију и судијску функцију стављају изнад личних сујета и интереса, могу истину о њима и њиховим одлукама, да прихвате на правилан и достојанствен начин. Нажалост, судије Фаусто Покар и Теодор Мерон не спадају у ту групу људи. Они су, ипак, сличнији оним нетолератним припадницима италијанског друштва који нису могли 1924. године да слушају посланика Ђакома Матеотија који је у скупштини „одржао снажан и храбар говор оборивши се на изборне подвале и насиља за коју су одговорност сносили фашисти”⁷.

У том контексту, острашћености, пристрасности и мржње Покара и Мерона према проф. др Војиславу Шешељу, није било никакво изненађење да су квазиправни ставови

---

⁶ Исто, стр. 99

⁷ Посланик Матеоти је био отет 10. јуна 1924. године а затим и убијен, колики је био удео Мусолинијев у злочину над Матетотијем, још увек се са сигурношћу не зна, види Романо С. "Историја Италије" Службени гласник, Београд, 2006. стр 180.

из Одлуке Жалбеног већа од 20. октобра 2006. године, којим је председавао судија Фаусто Покар и чији је члан био судија Теодор Мерон, омогућили отпочињање финалне фазе смртоносног процеса наметања адвоката проф. др Војиславу Шешељу. Претресно веће је у том смислу већ 25. октобра 2006. године донело Одлуку о додељивању такозваног браниоца у приправности. Тачније, човека који би слично као и онај адвокат из процеса против Јозефа К. имао право да без одобрења оптуженог „буде спреман да од оптуженог преузме вођење одбране” и да „уколико то наложи Претресно веће, у име оптуженог испитује сведоке, нарочито осетљиве или заштићене”⁸.

Затим се на статусној конференцији одржаној 1. новембра 2006. године појавио и фантомски адвокат у приправности, а када се проф. др Војислав Шешел успротивио његовом присуству, Претресно веће је удаљило проф. др Војислава Шешеља из суднице! Наравно, никада то не би смело да буде урађено да није било Одлуке Жалбеног већа која је подстицала на насиље према проф. др Војиславу Шешељу.

Улажући задње напоре да избегне штрајк глађу као крајње средство своје одбране, 7. новембра 2006. године, проф. др Војислав Шешел је поднео Захтев за одобрење за улагање Жалбе на Одлуку о именовању браниоца у приправности. Међутим, Претресно веће је одбило и тај Захтев за одобрење.

Колегијум МКСЈ на челу са председником судијом Фаустом Покаром 6. новембра 2006. године одбацује захтев проф. др Војислава Шешеља за поништење Упуства о дужини поднесака и захтева (догађаји се тих дана одвијају скоро невероватном брзином, као у некој врсти убилачке еуфорије).

Затим, Колегијум МКСЈ на челу са председником судијом Фаустом Покаром 6. новембра 2006. године одбацује захтев проф. др Војислава Шешеља за изузеће судије Патрика Робинсона, судије Алфонса Орија и судије Баконе Молотоа.

Колегијум МКСЈ на челу са председником судијом Фаустом Покаром доноси 10. новембра 2006. године Одлуку у којој се одбацује жалба проф. др Војислава Шешеља због наметања извесног Дејвида Хупера за његовог адвоката.

У том смислу, вероватно су 10. новембра 2006. године судија Фаусто Покар, судија Теодор Мерон и остали саучесници могли да кажу да завршили свој задатак. Оптуженог нема више у судници. Браниће га особа коју оптужени не признаје за адвоката. Тако ће се остварити мрачни идеал суда сличан ономе из процеса против Јозефа К: „Сви који су се пред овим судом појављују као адвокати, у суштини су само

---

⁸ Одлука о именовању браниоца у приправности, пар. 5

надриадвокати”⁹. Сваком непристрасном и разумном посматрачу је зато јасно да је за овакав чудовишни епилог почетком новембра 2006. године био најзаслужнији судија Фаусто Покар као председник МКСЈ, председник Колегијума МКСЈ и Жалбеног већа у предмету Шешељ. Наравно, ништа мања кривица није била ни судије Теодора Мерона као члана Жалбеног већа. Зато треба јасно рећи. Судија Фаусто Покар и судија Теодор Мерон су довели проф. др Војислава Шешеља у безизлазну ситуацију да мора да започне штрајк глађу. Проф. др Војислав Шешељ је од 10. новембра 2006. године престао да узима храну и лекове. Он је од тог датума одбијао да га прегледају лекари из притворске јединице и из Холандије. Зато је сваком неутралном и разумном посматрачу јасно да су судије Фаусто Покар и Теодор Мерон били саучесници у покушају убиства проф. др Војислава Шешеља, или у процесу наметања адвоката по сваку цену који је ушао у финалну фазу од 10. новембра 2006. године, а прекинут тек након интервенције и саопштења руског Министарства послова, тачније, 8. децембра 2006. године окончањем штрајка и испуњавањем захтева проф. др Војислава Шешеља да му се омогући самозаступање и остала основана људска права. Зато између судије Фауста Покара и судије Теодора Мерона са једне стране, и проф. др Војислава Шешеља са друге стране не могу никада више да постоје нормални односи, јер између атентатора и жртве никада не могу постојати нормални односи.

Отежавајуће околности за судију Фауста Покара су и следеће чињенице. Необичну суровост, пристрасност и нехуманост, као и очигледну намеру да се физички ликвидира проф. др Војислав Шешељ, судија Фаусто Покар је показао чак и за време самог трајања штрајка глађу. Судија Фаусто Покар као председник МКСЈ је чак и током штрајка глађу одбацивао захтеве проф. др Војислава Шешеља. На пример, Колегијум МКСЈ којим је председавао судија Фаусто Покар је 20. новембра 2006. године донео Одлуку по захтеву за покретање поступак за изузеће судије Патрика Робинсона, судије Алфонса Орија и судије Баконе Молотоа (проф. др Војиславу Шешељу ова Одлука је достављена 23. новембра 2006. године). Дакле, управо оних судија које су у том периоду директно учествовале у покушају судског убиства проф. др Војислава Шешеља. Али, уместо да у тим драматичним тренуцима, када је штрајк глађу ушао у своју 3. недељу и када је живот проф. др Војислава Шешеља био директно угрожен, судија Фаусто Покар покаже макар делић људскости, и да, ако ни због чега другог, због хуманих разлога, усвоји један захтев проф. др Војислава Шешеља и тако допринесе

---

⁹ Кафка Ф. "Процес" Стубови културе, Београд, 2002. стр. 99

окончању (или макар смиривању) драме коју је посматрао читав свет, судија Фаусто Покар је потписао Одлуку која ће ући у правне анале по својој немилосрдности, нехуманости, нељудскости и острашћеној антисрпској мржњи која је била фокусирана на једног јединог човека, који је већ тада био скоро 4 године у притвору МКСЈ. Посебно је сраман 3. параграф ове Одлуке у коме се наводи да Колегијум није био инстанца којој је требало поднети Захтев. Просто је невероватно, када се чита ова Одлука, колико је количина безобзирности садржана у њој, и то у тренутку када се један притвореник буквално бори за свој живот. Као да је Колегијум МКСЈ био састављен од неких случајних пролазника поред зграде МКСЈ у Хагу, а не од председника суда, потпредседника суда и председавајућих судија претресних већа МКСЈ, који буквално у том тренутку одлучују о животу једног невиног и неосуђеног човека, који се уз то, добровољно предао МКСЈ. Нема чак ни упуства у овој Одлуци коме се треба обратити поводом овог питања, које је у том тренутку, могло значити избор између живота и смрти. Када се овај контекст има у виду, више је него јасна зла намера судије Фауста Покара. Он је прижељкивао смрт проф. др Војислава Шешеља. То треба отворено рећи. То не могу сакрити никакве фразе и квазиправна објашњења. То је чињеница коју може да види сваки разуман и неутралан посматрач.

Такође, дана 23. новембра 2006. године председник МКСЈ Фаусто Покар доноси Одлуку (достављена проф. др Војиславу Шешељу 5. децембра 2006. године) у којој се одбацује жалба проф. др Војислава Шешеља на Одлуку секретара да забрани посете Јадранке Шешел, супруге проф. др Војислава Шешеља. Дакле, чак ни дозволу за посету супруге судија Фаусто Покар неће да одобри човеку који је био буквално на самрти. Ово је вероватно био врхунац суровости, пристрасности и безобзирности судије Фауста Покара. У тренутку када је проф. др Војислав Шешел на самој граници између живота и смрти, када већ 25 дана штрајкује глађу и трпи невероватне муке, судија Фаусто Покар му шаље поруку која се по својој суровости може упоредити само са оном коју су злогласни Салваторе Рина и Бернардо Провенцано слали својим жртвама.¹⁰

Исто тако, судија Фаусто Покар је у својству председника МКСЈ тек 29. новембра 2006. године издао Налог секретару да „идентификује” и „организује” лекаре француске, руске и српске националности који би прегледали проф. др Војислава Шешеља. Дакле, тек после 19 дана штрајка глађу он је издао такав Налог.

---

¹⁰ Вође сицилијанске "Коза ностре" у другој половини 20. века.

Ипак, као што је претходно наведено, због интервенције и саопштења руског Министарства иностраних послова, план о физичкој ликвидацији проф. др Војислава Шешеља је пропао. Али ватрена мржња код судије Фауста Покара према проф. др Војиславу Шешељу је остала. Она поново провејава чак и у Одлуци Жалбеног већа од 8. децембра 2006. године у којој се усвајају захтеви проф. др Војислава Шешеља. Наравно, захтеви проф. др Војислава Шешеља нису усвојени зато што су се судија Фаусто Покар и судија Теодор Мерон покајали за своја нехумана дела. Не, они су се очигледно повиновали нечијем наређењу. Али њихова мржња према проф. др Војиславу Шешељу је вероватно још више ојачала после 8. децембра 2006. године, јер их је храброст и истрајност проф. др Војислава Шешеља довела у позицију да признају да нити једна њихова одлука није била правилна. Зато се у Одлуци Жалбеног већа од 8 децембра 2006. године, којим је председавао судија Фаусто Покар и чији је члан био судија Теодор Мерон наводи у параграфу 15: „Одлуку Жалбеног већа да тако поступи не би ни на који начин требало тумачити као доказ за тврдњу да Жалбено веће награђује Шешељево понашање”. Када се прочита оваква острашћена реченица иза које стоје судије Фаусто Покар и Теодор Мерон, неминовно се поставља питање, о каквом то Шешељево „понашању” они пишу? Да ли је то „понашање” захтев да му се омогући да се брани сам у складу са Европском конвенцијом о људским правима и основним слободама и Међународним пактом о грађанским и политичким правима? Да ли је то „понашање” захтев да му се омогући да га супруга посећује? Скоро је невероватна количина мржње коју судија Фаусто Покар и судија Теодор Мерон показују према проф. др Војиславу Шешељу. Може се чак и тврдити, да се код судије Фауста Покара запажа слабо скривена осветољубивост и жеља за реваншом слична оној која је покретала италијанске елите од пораза код Адуде 1896. године до агресије на Етиопију 1935. године. Са друге стране, код судије Теодора Мерона се запажа иста она суровост као код израелског министра јавне безбедности Цахи Ханегбија коју је он испољавао током штрајка глађу палестинских затвореника: „Што се мене тиче, они могу да штрајкују један дан, месец, све до смрти”¹¹. Посебно су срамне и скандалозне формулације судије Фауста Покара и судије Теодора Мерона из 25. параграфа Одлуке: „Ако би Жалбено веће занемарило контекст Оспораване одлуке и применило важеће право и стандард преиспитивања на Оспоравану одлуку, не би могло да констатује да је Претресно веће погрешило када је наложило наметање додељеног браниоца”. На који

---

¹¹ "Политика" 26. август 2004.

се стандард позивају судије Фаусто Покар и Теодор Мерон? На које то важеће право се позивају судије Фаусто Покар и Теодор Мерон? У ком том међународном извору пише да је могуће наметање адвоката без воље оптуженог? Наравно да таква извор не постоји, али ове бесмислене и острашћене формулације показују сваком разумном и обавештеном посматрачу да судије Фаусто Покар и Теодор Мерон и даље ватрено мрзе проф. др Војислава Шешеља. Они као да поручују „сада смо морали да се повучемо, али чекаћемо нову прилику да ти се осветимо”. Та нова прилика је, очигледно, суђење за непоштовање суда и њихово учешће у Жалбеном већу. На овакав закључак упућује још једна скандалозна и острашћена формулација иза које стоје судија Фаусто Покар и судија Теодор Мерон у параграфу 25: „Нема сумње да је Претресно веће, у светлу Шешељевог понашања, имало право по основу Одлуке по жалби да му наметне браниоца”. Зашто је онда проф. др Војислав Шешел штрајковао глађу 28 дана? Зашто су онда судије Фаусто Покар и Теодор Мерон у диспозитву ове Одлуке написале да се жалба проф. др Војислава Шешеља усваја? Да ли су они подељене личности које у истој Одлуци наводе ставове који се међусобно искључују? Само један разуман одговор може објаснити ове бесмислице из параграфа 25. Судије Фаусто Покар и Теодор Мерон и даље ватрено мрзе проф. др Војислава Шешеља! Сличан закључак се може извести и када се прочитају формулације из параграфа 27: „Премда Жалбено веће изузетно цени напоре Претресног већа да обезбеди правично и експедитивно вођење овог суђења...”. Ова патетична формулација је у суштини једна врста извињења судија Покара и Мерона судијама из Претресног већа, јер њихов заједнички подухват, или квазиправни поступак који имао за циљ физичку ликвидацију проф. др Војислава Шешеља није успео. Једино се тако могу протумачити бесмислице Покара и Мерона о „експедитивном” поступку против оптуженог (који је већ тада био скоро 4 године у притвору), или о „праведеном” поступку против оптуженог коме се намеће адвокат који не зна ни једну реч његовог језика и кога оптужени не жели ни да види, а камоли да сарађује са њим. Жеља за осветом и суровост коју судије Фаусто Покар и Теодор Мерон не могу да прикрију, провејава и у параграфу 28: „Претресно веће се упућује да не намеће браниоца у приправности, осим у случају да Шешел почне да се понаша опструкционистички”. Вероватно судије Фаусто Покар и Теодор Мерон појам „опструкција” тумаче као одбијање проф. др Војислава Шешеља да призна кривицу и жале што, као у процесу против Јозефа К, вођење поступка није „углавном тајно, не

само за јавност, него и за оптуженог”¹². Једино се тако могу протумачити њихове бесмислице. Такође, у истом параграфу, судије Фаусто Покар и Теодор Мерон необуздано и са великом мржњом прете проф. др Војиславу Шешељу: „Алтернативно, ако се Шешељево опструкционистичко понашање не сузбије тиме што му је у потпуности враћено право на самозаступање, Претресном већу ће бити дозвољено да предузме кораке да се Шешељу додели бранилац”. Дакле, судије Фаусто Покар и Теодор Мерон сматрају да треба „сузбити” проф. др Војислава Шешеља, који се у том тренутку налазио на самој ивици смрти након 28 дана штрајка глађу. Скоро невероватно. Затим се у овом параграфу, који као да је писан од стране суда који је судио Јозефу К. који „не прихвата доказ” и за кога је „веома тешко утврдити”¹³ да ли је икад донео ослобађајућу пресуду, отворено поручује човеку који се у том тренутку налази на ивици смрти „Уколико Шешељ одбије да сарађује и да изабере браниоца са поменутог списка, Секретаријат може изабрати браниоца по сопственом нахођењу”. Невероватна количина безобзирности, мржње и пристрасности избија из ових редова.

III-10. Освета

Огромну личну мржњу, осветољубивост и пристрасност судија Фаусто Покар показује и после 8. децембра 2006. године. Сваки захтев или жалбу проф. др Војислава Шешеља он одбацује. На пример, 9. јануара 2007. године судија Фаусто Покар у својству председника МКСЈ одбацује жалбу проф. др Војислава Шешеља у којој он тражи да се одстране бранилац и кобранилац. Професор др Војислав Шешељ је тражио и да се региструју његови правни саветници као и да се нормализују услови за припремање одбране, који не би били испод нивоа који је имао покојни Слободан Милошевић. Дакле, радило се о најосновнијим условима за одбрану, као што су додељивање канцеларије, факса, привилегован телефон, посете. Такође, проф. др Војислав Шешељ је тражио и да му се сви документи Тужилаштва достављају искључиво на српском језику. Очигледно је, када се имају у виду ови захтеви проф. др Војислава Шешеља, да је он само тражио формалну потврду онога што је већ фактички изборио током страшног штрајка глађу. У том контексту, потпуно је било разумљиво да проф. др Војислав Шешељ то тражи, јер је био поучен негативним искуством, тачније, доживео је бројне преваре и шиканирања од стране Тужилаштва и судије Фауста Покара као председника МКСЈ. Као универзитетски професор и доктор правних

---

¹² Исто стр. 99.

¹³ исто стр. 130. и 131.

наука, знао је, и да је за њега лично, у том тренутку, најбоља и најсигурнија писмена гаранција. Тачније, писмена Одлука којом се гарантују његова тешко изборена основна људска права. Међутим, судија Фаусто Покар као председник МКСЈ без икаквог размишљања одбацује ове оправдане и логичне захтеве проф. др Војислава Шешеља (који се у том тренутку још увек опоравља од последица штрајка глађу). Уместо да се се постара да се снизе тензије и да се опоравак проф. др Војислава Шешеља одвија несметано, судија Фаусто Покар у својству председника МКСЈ наставља свој лични рат против проф. др Војислава Шешеља. Тачније, већ у првој одлуци после штрајка глађу, судија Фаусто Покар у својству председника МКСЈ шаље поруку проф. др Војиславу Шешељу, да нормалног и професионалног односа према њему неће бити. У другој сличној одлуци коју је потписао судија Фаусто Покара као председник МКСЈ, истог датума, чак се и на насловној страни поново појављују фантомски браниоци. Дакле, судија Фаусто Покар ради све да би провоцирао проф. др Војислава Шешеља. Просто је невероватна толика количина острашћености и мржње код судије Фауста Покара. Као да само помињање имена и презимена проф. др Војислава Шешеља код њега изазива нападе беса и помрачења разума.

Увидевши да судије које су учествовале у покушају његове физичке елиминације и даље поступају у његовом предмету, проф. др Војислав Шешељ је поднео захтев за њихово изузеће. Али, судија Фаусто Покар као председник МКСЈ доноси 16. фебруара 2007. године Одлуку о одбијању захтева за изузеће. Посебно је скандалозно што судија Фаусто Покар одбија захтев проф. др Војислава Шешеља за изузеће судије Алфонса Орија, човека који је требао да буде директни извршилац у судској ликвидацији проф. др Војислава Шешеља. Судија Фаусто Покар као председник МКСЈ је на тај начин бранио човека који је председавао Претресном већу које је доделило извесном Ван дер Спулу квазистатус браниоца у приправности. Он је на тај начин бранио судију који је одобрио да Ван дер Спун у Шешељево име улаже жалбе иако се проф. др Војислав Шешељ томе супростављао и није хтео да има са њим било какав контакт. Судија Фаусто Покар као председник МКСЈ је тако својом Одлуком бранио човека који је председавао Претресном већу које је чак и физички елиминисало проф. др Војислава Шешеља из суднице на статусној конференцији од 1. новембра 2006. године. Све ове чињенице, разумном и обавештеном посматрачу указују на следећи закључак. Судија Фаусто Покар је и даље сматрао да проф. др Војислава Шешеља треба физички елиминисати и то не само из суднице. Да није тако, он не би после свега штитио судију Алфонса Орија, човека који је требао да буде директни извршилац у судској

ликвидацији проф. др Војислава Шешеља. Такође, ове чињенице показују и да су судија Фаусто Покар као председник МКСЈ у том периоду и судија Алфонсо Ори као председавајући Претреног већа у предмету Шешел, деловали усаглашено зарад физичке ликвидације проф. др Војислава Шешеља. Пошто је судија Фаусто Покар био председник МКСЈ у том периоду може се закључити да је он био прави шеф операције која је имала за циљ физичку ликвидацију проф. др Војислава Шешеља.

Необичну мржњу, пристрасност и острашћеност судија Фаусто Покар у својству председника МКСЈ испољава и у Одлуци од 5. марта 2007. године. У тој Одлуци он одбацује Жалбу проф. др Војислава Шешеља на ограничење дужине поднесака (које самовољно прописује Секретаријат). У Жалби проф. др Војислав Шешел тражи да му се прихвати 10 поднесака дужих од 800 речи. Уместо да детаљно и без острашћености размотри ову Жалбу проф. др Војислава Шешеља, судија Фаусто Покар се поново упушта у лични рат против притвореника који се у том тренутку налазио већ преко 4 године у притвору МКСЈ. У том контексту, он поново прети проф. др Војиславу Шешељу, јер је по схватању судије Фауста Покара он починио велики „грех” (тачније, проф. др Војислав Шешел се усудио се да тражи своја загарантована права). Судија Фаусто Покар у параграфу 6. наводи да је поднесак проф. др Војислава Шешеља "могао једноставно да одбаци без даљег разматрања, што ће убудуће и чинити са таквим поднесцима”. Такође, судија Фаусто Покар са позиције председника МКСЈ поручује притворенику да је незахвалан јер: „Упркос томе, сходно својим општим овлашћењима да надзирам активности Секретаријата (правило 19. правилника) проучио сам Одлуку Секретаријата и закључио да је Шешељева Жалба неоснована”. Ипак, у својој безграничној самоуверености и острашћености, судија Фаусто Покар је начинио велику грешку. Он је у параграфу 6. признао да је председник МКСЈ дужан да надгледа активности Секретаријата у складу са правилом 19. Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Тако је судија Фаусто Покар признао да је и он директно одговоран за скандалозне и срамне одлуке Секретаријата које су довеле проф. др Војислава Шешеља на саму ивицу смрти. Дакле, и ове чињенице нам показује да су председник МКСЈ, Колегијум МКСЈ, Жалбено веће, Претресно веће и Секретаријат деловали усаглашено у периоду од најкасније 10. новембра до 8. децембра 2006. године када је спроведена финална фаза покушаја судског убиства проф. др Војислава Шешеља у МКСЈ. Такође, ово признање судије Фауста Покара из параграфа 6. је драгоцен јер показује и да претходник судије Фауста Покара на месту председника МКСЈ, судија Теодор Мерон, одговоран за бројне бруталне и нехумане забране које је Секретаријат наметнуо проф.

др Војиславу Шешељу за време његовог мандата као председника МКСЈ (ове опште познате чињенице о судији Теодору Мерону и изолацији проф. др Војислава Шешеља ће бити изнете у другом делу овог поднеска).

III-11. Одбијање разумних захтева

Судија Фаусто Покар као председник МКСЈ је 12. марта 2007. године донео још једну Одлуку у којој се одбацују захтеви проф. др Војислава Шешеља. Какви су то захтеви били? Да ли су били нереални? Не, проф. др Војислав Шешељ је само тражио да се уважи чињеница да он 4 године није имао привилеговану комуникацију са правним саветницима и да они нису могли да га посете пуне 4 године. У том контексту, проф. др Војислав Шешељ је тражио да му се обезбеди привилеговани контакт са правним саветницима, одреди виши износ накнаде за координатора предмета и изнамљивање радно-стамбеног простора као и одређивање путних трошкова. Када се ови захтеви проф. др Војислава Шешеља упореде са оним што је било допуштено у случају Рамуша Харадинаја, може се закључити да су они донекле чак били и скромни. Проф. др Војислав Шешељ није тражио пуштање на слободу до почетка суђења, нити почасну гарду неке НАТО државе постројену њему у част, као Харадинај, о чему пише чак и Карла дел Понте: „Оног дана када је Јесен-Петерсен написао своју изјаву поводом одласка Харадинаја, оптужени је одлетео у Холандију у приватном немачком авиону. Приликом заустављања у Немачкој појавила се почасна стража с белим кацигама и рукавицама да га поздрави”¹⁴. Ипак, судија Фаусто Покар вођен личном мржњом према проф. др Војиславу Шешељу је без размишљања одбацио оправдане захтеве проф. др Војислава Шешеља.

Такође, судија Фаусто Покар као преседавајући Жалбеног већа и судија Теодор Мерон као члан Жалбеног већа настављају свој лични рат против проф. др Војислава Шешеља и у Одлуци од 17. априла 2007. године. Проф. др Војислав Шешељ је тражио од Жалбеног већа да наложи Тужилаштву и Секретаријату да преведу на српски језик и доставе му на папиру сав материјал који је обелодањен на основу правила 66. и 68. Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Дакле, Жалба проф. др Војислава Шешеља је поново била у складу са чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и слобода. Али, судија Фаусто Покар и судија Теодор Мерон, су очигледно сматрали да за проф. др Војислава Шешеља не важе људска права и основне међународне

---

¹⁴ Дел Понте К. "Госпођа тужитељица", Vuubook, Сарајево, 2008. стр. 281

конвенције у тој области. Он је у њиховим очима био само притвореник коме се треба осветити по сваку цену због професионалне и моралне бламаже након усвајања захтева од 8. децембра 2006. године. Зато судија Фаусто Покар као председавајући Жалбеног већа и судија Теодор Мерон као члана Жалбеног већа одбијају интерлокуторну жалбу проф. др Војислава Шешеља.

Исто тако, судија Фаусто Покар као председник МКСЈ поново показује своју нетрпељивост и мржњу према проф. др Војиславу Шешељу и у Одлуци од 20. априла 2007. године. Проф. др Војислав Шешел се жалио на Одлуку Секретаријата којом се прописује тајна форма обелодањивања за материјал који не садржи заштићене податке. Уместо да детаљно и без острашћености размотри ову Жалбу проф. др Војислава Шешеља, судија Фаусто Покар се поново упушта у лични рат против притвореника који се тек опорављао од штрајка глађу. У том контексту, судија Фаусто Покар поново прети (као и у Одлуци од 5. марта 2007. године) проф. др Војиславу Шешељу, јер он је по схватању судије Фауста Покара, поново починио велики „грех” (усудио се поново да тражи своја загарантована права). Тачније, усудио се да тражи присуство јавност у кафкијанском процесу који се води против њега. Очито бесан због овог захтева проф. др Војислава Шешеља судија Фаусто Покар у параграфу 5. наводи: „Ја сам већ упозорио Шешеља да ћу, ако настави да улаже жалбе на одлуку секретара Суда, а да притом не покаже неки правни основ по којем сам ја надлежан да их преиспитујем, једноставно одбацити такве жалбе без даљег разматрања”. Ове чињенице и наводи, сваком разумном и обавештеном посматрачу показују велику острашћеност и мржњу судије Покара према проф. др Војиславу Шешељу.

Слични негативну Одлуку у вези са разумним и оправданим захтевима проф. др Војислава Шешеља, судија Фаусто Покар је донео и 25. априла 2007. године. Судија Фаусто Покар је у њој подржао секретара суда који је одбио да прихвати трошковник за рад Стручног тима проф. др Војислава Шешеља, уз провокативно оправдање секретара да проф. др Војислав Шешел има право на правну помоћ „само по именовану браниоца”. Дакле, судија Фаусто Покар је и тада, скоро 5 месеци после окончања штрајка глађу сматрао да проф. др Војиславу Шешељу треба наметнути браниоца. Скоро невероватна тврдоглавост, острашћеност и лична мржња судије Покара.

Свој лични рат против против притвореника који се у том тренутку налазио преко 4 године у притвору МКСЈ судија Фаусто Покар наставља и 27. априла 2007. године. Тог дана је донео Одлуку у којој се поново подржава Одлука секретаријата да се проф. др

Војиславу Шешељу одбаци поднесак бр. 247 који има преко 800 речи. Жалбу проф. др Војислава Шешеља судија Фаусто Покар као председник МКСЈ одбацује у Дискусији која има укупно три (3) реченице, од којих се у задњој кратко наводи да се Жалба одбија. Дакле, показује се отворени презир према Жалби притвореника и жеља да се Жалба одбаци без озбиљног разматрања.

III-12. Ометање одбране

Крајем 2007. године, тачније 14. децембра, судија Фаусто Покар у својству председника Жалбеног већа, наравно, уз асистенцију „неизбежног“ члана Жалбеног већа, Теодора Мерона када се ради о проф. др Војиславу Шешељу, доноси Одлуку у којој поново одбацује Жалбу проф. др Војислава Шешеља. Проф. др Војислав Шешељ је покренуо Захтев у складу са правилом 77. Правилника, тражећи покретање поступка за непоштовање суда против службеника Тужилаштва. Међутим, судије Фаусто Покар и Теодор Мерон су закључиле да се „захтев г. Шешеља за непоштовање суда бави само питањима поступка за непоштовање суда, у којем он не може да буде један од страна, те да у том смислу он нема никаквих права“. Више него јасно за сваког разумног и обавештеног посматрача. Судије Фаусто Покар и Теодор Мерон сматрају да проф. др Војислав Шешељ нема никаквих права и да он не може да представља своју одбрану. Дакле, судије Фаусто Покар и Теодор Мерон, у суштини, изражавају велико жаљење што није успело наметање адвоката проф. др Војиславу Шешељу. Тачније, што није успела физичка елиминација проф. др Војислава Шешеља или што он није умро у притвору као Слободан Милошевић. То је права истина о мрачном односу Покара и Мерона према проф. др Војиславу Шешељу.

Почетком 2008. године, тачније 24. јануара, судије Фаусто Покар као председавајући Жалбеног већа и судија Теодор Мерон као члан Жалбеног већа поново исказују своју нетрпељивост и мржњу према проф. др Војиславу Шешељу. Они одбацују његову Жалбу у којој је он износи да Претресно веће не жели да му обелодани индетитет свих сведока које намерава да позове пре уводне речи Тужилаштва. Тачније, судија Фаусто Покар и судија Теодор Мерон су сматрали да проф. др Војислав Шешељ не треба да зна ко ће сведочити против њега. Тако су се они, у суштини поново приближили оном идеалу коме теже када се помене име проф. др Војислава Шешеља. Идеалу из процеса

против Јозефа К: „Оптужени нема увид у судске списе, а из самих саслушања је веома тешко закључити шта се налази у списима на којима се саслушање темељи”.¹⁵

Острашћени и пристрасни двојац из Жалбеног већа, председавајући Фаусто Покар и члан Теодор Мерон поново 11. марта 2008. године одбацују још једну Жалбу проф. др Војислава Шешеља. Жалба је као и претходне, била потпуно логична и оправдана. Односила се на усмену одлуку Претресног већа које је је дозволило Тужилаштву да изводи доказе за места и тачке који су избачени из Оптужнице против проф. др Војислава Шешеља. Проф. др Војислав Шешел је тражио да се уклони овај правни апсурд. Међутим, лична мржња судије Фауста Покара и судије Теодора Мерона према проф. др Војиславу Шешељу, им је поново помутила правнички начин размишљања. Покар и Мерон, вођени искључиво том мржњом, закључили да се могу изводити докази за места која се не помињу у Оптужници против проф. др Војислава Шешеља! Ово је просто невероватна чињеница. Зато се поново намеће поређење са поступком против Јозефа К. у коме је оптужени био дужан да наслути за шта је оптужен: „Тек касније, кад се током саслушања испоље или наслуте поједине тачке оптужбе и њихова образложења, могу се истински изградити одговарајуће представке које износе доказе”¹⁶. Нажалост, судије Покар и Мерон нису ликови из неког романа Франца Кафке, они су стварни, и што је још страшније, били су председници МКСЈ.

Наравно, ради истине, треба навести и следећу чињеницу. Судија Фаусто Покар као председавајући Жалбеног већа и судија Теодор Мерон као члан Жалбеног већа 25. јула 2008. године делимично одобравају једну Жалбу у вези са предметом Шешел. Али, ту Жалбу је поднело Тужилаштво а не проф. др Војислав Шешел! Да је он поднео ту жалбу, она би без размишљања била одбачена од стране пристрасних и острашћених судија Фауста Покара и Теодора Мерона. У тој Жалби, Тужилаштво се жалило на Одлуку Претресног већа у којој није утврђена одговорност тадашњег правног саветника проф. др Војислава Шешеља, Александра Вучића. Судије Фаусто Покар и Теодор Мерон су подржале Тужилаштво и закључиле су да оспоравану Одлуку у вези са Вучићем треба вратити Претресном већу на додатно разматрање. У суштини, таквом Одлуком су судије Фаусто Покар и Теодор Мерон постигле два циља. Поново су донели Одлуку која је усмерена протв проф. др Војислава Шешеља, али су истовремено и повећале притисак на Александра Вучића који је већ тада био у рукама страних

---

¹⁵ Кафка Ф. "Процес" Стубови културе, Београд, 2002. стр. 100

¹⁶ Исто стр. 98.

обавештајних служби. Дакле, још једна чињеница која разумном и обавештеном посматрачу говори и њиховој пристрасности и злој намери.

У том контексту, судије Фаусто Покар и Теодор Мерон, као чланови Жалбеног већа, учествују у још једном срамном подухвату усмереном против проф. др Војислава Шешеља. Након неуспелог пуча у Српској радикалној странци који су предводили по задатку страних обавештајних служби, Томислав Николић и Александар Вучић, Томислав Николић, бесан због неуспелог пуча, доставља медијима 16. септембра 2008. године стенограм привилегованог разговора Тима за одбрану и Војислава Шешеља¹⁷. Секретар одмах користи указану прилику, (и уместо да затражи преиспитивање одговорности Томислава Николића), доноси Одлуку од 29. септембра 2008. године о такозваној надзираној комуникацији између проф. др Војислава Шешеља и његових преосталих правних саветника. Ово је у суштини, значило да се прекида привилегована комуникација између проф. др Војислава Шешеља и његових преосталих правних саветника. Проф. др Војислав Шешељ тражи 9. октобра од Претресног већа да поништи такву Одлуку Секретара. Претресно веће је 22. октобра 2008. године одлучило да донесе Одлуку по том питању. Секретар подноси Поднесак председнику МКСЈ од 4. новембра у коме тврди да Претресно веће нема овлашћења да преиспита Одлуку секретара. Председник МКСЈ избегава изјашњавање по овом питању (иако има овлашћења по правилу 19. Правилника о поступку и доказима МКСЈ да контролише рад Секретаријата) и Поднесак упућује на разматрање Жалбеном већу, у коме се, наравно, налазе неизбежни када се ради о проф. др Војиславу Шешељу и обрачуна са њим, судија Фаусто Покар и судија Теодор Мерон. Они, наравно, без икаквог размишљања, као чланови Жалбеног већа, доносе Одлуку против проф. др Војислава Шешеља и 9. априла 2009. године одобравају поднесак Секретаријата који у суштини значи прекид привилеговане комуникације између проф. др Војислава Шешеља и његових преосталих правних саветника. Дакле, оно што нису хтели да ураде председник МКСЈ и Претресно веће у предмету Шешељ без размишљања су урадили судија Фаусто Покар и судија Теодор Мерон. То је још један доказ за сваког разумног и обавештеног посматрача о њиховој пристрасности.

---

¹⁷ "Прес" 17. септембар 2008. године

III-13. Скандалозне изјаве судије Покара

Овим опште познатим чињеницама које су доступне на сајту МКСЈ али у књизи проф. др Војислава Шешеља „Корумпирани председник нелегалног Хашког суда Фаусто Покар” треба додати и неколико изјава судије Фауста Покара датих за међународне медије. Поводом узнемирености коју је у Србији изазвао штрајк глађу проф. др Војислава Шешеља, судија Фаусто Покар је јавно одговорио 4. децембра 2006. године, (дакле, на дан када је проф. др Војислав Шешел био на самој ивици смрти), да је проф. др Војислав Шешел „својим деловањем... угрозио своје здравље”¹⁸. Дакле, проф. др Војислав Шешел је крив што се бори за своја загарантована људска права која су му одузели судија Фаусто Покар, судија Теодор Мерон и други саучесници у покушају његовог судског убиства, поручује Покар. Невероватан цинизам. Затим судија Фаусто Покар, иако је у том тренутку био председник МКСЈ одбија чак и одговорност за здравље притвореника у Трибуналу: „Ипак, иако ће Трибунал учинити све могуће да испуни своју дужност да о Шешељу брине (!?) и обезбеди му медицинску помоћ, ту одлуку мора да донесе он сам”. Скоро невероватна безобзирности избија из ових изјава судије Фауста Покара. Дакле, проф. др Војислав Шешел је по Покару поново „крив”. Слично се закључује и када се прочита интервју судије Фауста Покара дат за један руски медиј 27. марта 2008. године. У једном од одговора он оптужује покојног Слободана Милошевића да је крив за своју смрт(!?) јер у време када је Фаусто Покар био председник МКСЈ није одабрао холандске него руске докторе. Затим на питање да прокоментарише штрајк глађу проф. др Војислава Шешеља, судија Фаусто Покар одговара тако што поново срамно прикрива своју одговорност као председника Жалбеног већа и председника МКСЈ који је неколико година одбацивао све захтеве и жалбе проф. др Војислава Шешеља: „Ја могу само потврдити позицију, коју сам изложио у реферату Савету безбедности УН. Та тешка ситуација, када је Шешел објавио штрајк глађу је разрешена од Трибунала у складу са духом правила. Када се Шешел обратио Жалбеном већу, где сам ја председавао, Веће је предузело дејства. Штрајк је био заустављен, случај је било регулисан”¹⁹ (запањени руски новинар је ипак, морао да у загради упише коментар оваквог скандалозног одговора судије Фауста Покара и да нагласи да је штрајк глађу проф. др Војислава Шешеља започет због ограничења посета супруге Јадранке Шешел и права да се сам брани). Дакле, никаво кајање или осуду поступака против проф. др Војислава Шешеља који су довели до

¹⁸ Према www.voanews.com

¹⁹ Према www.peoples.ru незванични превод са руског Д. М.

штрајка глађу који је ужаснуо читав свет не показује судија Фаусто Покар. Зато су његова мржња, пристрасност и осветољубивост према Војиславу Шешељу евидентни за сваког разумног и обавештеног посматрача. Такође, на основу претходно изнетих чињеница, сваки разуман и обавештен посматрач може закључити да су мржња, пристрасност и посебно осветољубивост судије Фауста Покара повећани након 2009. године, када је објављена књига проф. др Војислава Шешеља под насловом „Корумпирани председник нелегалног Хашког суда Фаусто Покар”. Сваки разуман посматрач може закључити да сујетни, осветољубиви и острашћени, Фаусто Покар никада неће опростити проф. др Војиславу Шешељу што износи истину о њему.

III-14. Статистика у вези са судијом Покаром

Уосталом, и статистика показује да је судија Фаусто Покар у својству председника МКСЈ, председника Колегијума МКСЈ, председника Жалбеног већа или као члан Жалбеног већа у периоду од 7. априла 2006. године до 9. априла 2009. године, учествовао чак 30 пута у доношењу одлука о одбацивању захтева и жалби проф. др Војислава Шешеља (овоме треба додати и да је у периоду од 10. јуна 2003. до 21. септембра 2005. године судија Покар учествовао у доношењу још 3 одлуке усмерене против проф. др Војислава Шешеља, оне ће се детаљније разматрати у другом делу поднеска када се буду износиле чињенице о пристрасности судије Мерона). У том контексту, једино се може тврдити да је Одлука од 8. децембра 2006. године била позитивна за проф. др Војислава Шешеља као и Налог од 29. новембра 2006. године. Али, Одлука и Налог су донети након великог притиска светске јавности и руског Министарства иностраних послова и након (и током) штрајка глађу који је трајао читавих 28 дана. Дакле, однос између негативних и позитивних одлука и налога које је доносио Судија Покар у случају Шешел је 30:2 (тачније, 33:2 када се додају одлуке из периода од 10. јуна 2003. до 21. септембра 2005. године). Дакле, постоје више него очигледне околности у вези са судијом Фаустом Покаром које би код сваког разумног и добро обавештеног посматрача изазвале разуман страх од пристрасности.

III-15. Судија Мерон

Слично се може закључити и када се ради о судији Теодору Мерону. Као што је већ наведено, проф. др Војислав Шешел је и о њему издао књигу „Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон”. Поред чињеница доступних у тој књизи, разумни и обавештени посматрач и на сајту МКСЈ може наћи чињенице које доказују да је Теодор

Мерон ватрено мрзи проф. др Војислава Шешеља. Такође, разумни и обавештени посматрач на основу чињенице да је проф. др Војислав Шешељ осведочени пријатељ палестинског народа, а Теодор Мерон, са друге стране, бивши истакнути израелски дипломата и убеђени циониста, може закључити да је судија Теодор Мерон пристрасан према проф. др Војиславу Шешељу. Као дугодишњи израелски дипломата Теодор Мерон је годинама био обавезан, у складу са својом функцијом, да се бори против права палестинског народа на самосталну државу. Такође, иако је према правилу 19 Правилника о поступку и доказима МКСЈ као председник МКСЈ имао дужност да надзире рад Секретаријата, судија Теодор Мерон је дозволило да Секретаријат брутално крши основна људска права проф. др Војислава Шешеља у периоду када је он био председник МКСЈ. Дакле, од фебруара 2003. до новембра 2005. године. Ова чињеница такође показује да би сваки разуман, обавештен и непристрасан посматрач закључио да је Теодор Мерон последња особа која треба да одлучује о жалби проф. др Војислава Шешеља. Следеће чињенице то потврђују.

III-16. НАТО

На почетку свог мандата, 10. јуна 2003. године судија Теодор Мерон је у својству председника Колегијума, заједно са судијом Фаустом Покаром који је тада био потпредседник Колегијума, донео Одлуку у којој се одбацује Захтев проф. др Војислава Шешеља за изузеће судија. Уместо да озбиљно размотре Захтев проф. др Војислава Шешеља за изузеће судија, судије Теодор Мерон и Фаусто Покар су се упустиле у вербални обрачун са притвореником. Судијама Мерону и Покару је највише засметало што се проф. др Војислав Шешељ усудио да напише да су неки од судија из земаља НАТО пакта и да сматра да они зато не могу бити непристрасни. Уместо да аргументовано покушају да оспоре ову озбиљну замерку, они су изнели фразе које су требале да докажу немогуће, а то је да земља из које долазе судије нема никаквог утицаја на рад судија. Колика је овакво оправдање бесмислено најбоље показују чувене изјаве потпарола НАТО пакта Џејми Шеја од 17. априла 1999. године: „НАТО је пријатељ Трибунала... земље НАТО су обезбедиле буџет Трибунала”²⁰. Уместо да макар прећуте ову незгодну тему за њих, или да измисле неке квази правне „критеријуме” за одбијање оправданог захтева проф. др Војислава Шешеља, судије Теодор Мерон и Фаусто Покар се у параграфу 5. острашћено обрушавају на проф. др Војислава Шешеља, отворено му

---

²⁰ Изјава са пресс конференције НАТО одржане 17. априла 1999.

претећи јер се усудио да помене НАТО: „Овај захтев изискује још једну напомену Колегијума. Захтев садржи неколико израза или изјава које су недоличне и увредљиве. Стране у поступцима који се воде пред овим Међународним судом имају велику слободу у формулисању својих поднесака. Међутим, та слобода није неограничена.”. Дакле, када се помене НАТО, слобода изражавања коју гарантује члан 10. Европске конвенције о људским правима и основним слободама се укида. Такође, судије Теодор Мерон и Фаусто Покар у параграфу 6. истичу да се: „Захтев одбија будући да је поднесен обесно и да представља злоупотребу поступка”. То је вероватно био први „грех” проф. др Војислава Шешеља у очима судије Теодора Мерона и Фауста Покара. Усудио се да критикује „пријатеља суда”, НАТО, већ те прве године његовог тамновања.

III-17. Наметање нехумане изолације

У том смислу, судија Теодор Мерон као председник МКСЈ дозвољава, упркос одредбама из правила 19 Правилника о поступку и доказима МКСЈ које му налажу да контролише рад Секретаријата, да заменик секретара донесе 11. децембра 2003. године срамну и скандалозну Одлуку којом се забрањује свака телефонска комуникација и све посете проф. др Војиславу Шешељу. У тој Одлуци се уводи и прислушкивање свих телефонских разговора (и све то у року од 30 дана). Изузети из ових забрана су били правни саветници(које МКСЈ није признавао) и дипломатски представници, али је проф. др Војислав Шешељ одбио контакт са представницима прозападног корумпираног режима у Београду. „Оправдање” за овакву драконску и нехуману Одлуку је било то што је проф. др Војислав Шешељ као председник Српске радикалне странке показивао интересовање за успех своје партије на парламентарним изборима у Србији. Дакле, по тумачењу заменика секретара, које је очигледно подржавао, тадашњи председник МКСЈ судија Теодор Мерон, проф. др Војислав Шешељ, је иако неосуђен и невин човек, морао унапред да изгуби сва своја грађанска права. У том контексту, секретар доноси 29. децембра 2003. године Одлуку о потпуној изолацији проф. др Војислава Шешеља. Разлог за то су поново били парламентарни избори у Србији, иако су они већ били одржани 28. децембра 2003. године. Дакле, ретроактивно се проф. др Војислав Шешељ кажњава због своје изјаве о изборима од 25. децембра 2003. године. Према томе, проф. др Војислав Шешељ је доласком у МКСЈ престао да буде председник највеће опозиционе партије у Србији, јер су тако одлучили извесни заменик секретара и судија Теодор Мерон. Тако је судија Теодор Мерон показао и намеру да

одређује које су партије у Србији подобне а које не. Овакав манир јасно показује да је судија Теодор Мерон задржао навике које је имао у време док је је био високи израелски дипломата. Опште је познато да израелска политика укида начела вишестраначке демократије и резултате слободно изражене воље народа када јој то није у интересу. На пример, када је у појасу Газе победила антиглобалистичка и антиамеричка политичка партија, као што се то десило 2006. године, која не одговара Израелу и САД, онда је она проглашена за „терористичку”. После тога, сва средства против ње су дозвољена. Слично је урадио и Туђман са Србима у Републици Српској Крајини. Тако је поступио и судија Мерон у својству председника МКСЈ када се радило о политички „неподобном” притворенику проф. др Војиславу Шешељу. Сваки разуман и обавештен посматрач би дошао до таквог закључка, јер међународне конвенције не дозвољавају поступање са затвореницима које је примењивао Мерон, посебно то не дозвољава Скуп минималних правила о поступању са затвореницима из 1955. године, у коме се у члану 6. прописује да „правила треба да се примењују непристрасно”, а у члану 29. да понашање које представља дисциплински прекршај треба да буде „решено или закоником или правилником надлежне административне власти”.

Охрабрен двоструким стандардима председника МКСЈ Теодора Мерона, заменик секретара доноси нову Одлуку 8. јануара 2004. године, у којој поново брутално газује права проф. др Војислава Шешеља. Заменик секретара продужава тоталну изолацију, тачније „забрањује сваку комуникацију оптуженог и других особа” у новом додатном року од 30 дана. Дакле, укида комуникацију између проф. др Војислава Шешеља и његове породице. Овакву срамну, скандалозну, нехуману и безобзирну Одлуку, председник МКСЈ Теодор Мерон поново не оспорава, иако има право на то на основу правила 19. Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Мерон не оспорава такву Одлуку заменика секретара, иако се она оправдава бесмислицама и фразама попут оне да треба „допринети поновном успостављању и очувању мира на простору бивше Југославије” (!?). Када се прочитају овакве небулозе и бесмислице заменика секретара, неминовно се за сваког разумног и неутралног посматрача постављају следећа питања. О каквом успостављању мира се ради у овој скандалозној Одлуци. Тачније, да ли се на просторима бивше Југославије почетком јануара 2004. године водио некакав рат? Ако јесте, где, и које су биле зарађене стране? Просто је невероватно да судија Теодор Мерон није оспорио овакву небулозну Одлуку или макар бесмислено и глупо оправдање заменика секретара. Једино разумно објашење за сваког разумног и

неутралног посматрача за такав његов поступак се налази у чињеници да је Мерон већ тада показивао велику мржњу и острашћеност према проф. др Војиславу Шешељу.

III-18. Мржња према православљу

У истом месецу, судија Теодор Мерон у својству председника Жалбеног већа, заједно са неизбежним када се ради о кршењу људских права проф. др Војислава Шешеља, судијом Фаустом Покаром који је тада био члан Жалбеног већа, доноси Одлуку која ће сигурно ући у правне анале као пример личне мржње према притворенику али и према православној вери. У Одлуци од 29. јануара 2004. године судије Теодор Мерон и Фаусто Покар одбацују Жалбу проф. др Војислава Шешеља због одбијања његовог Захтева да га у притворској јединици МКСЈ посети епископ милешевски Филарет. Уместо да из хуманих, општељудских и општецивилизацијских разлога дозволе посету православног владике проф. др Војиславу Шешељу, судије Теодор Мерон и Фаусто Покар одбијају Жалбу проф. др Војислава Шешеља и упућују га на Секретаријат који у том тренутку држи проф. др Војислава Шешеља у потпуној изолацији. Ово је вероватно био врхунац цинизма судије Мерона и судије Покара. Али, и класичан пример како се грубо крши члан 9. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода који гарантује слободу мисли, савести и верисповести. Такође, то је био и доказ за сваког разумног, обавештеног и неутралног посматрача да за судију Теодора Мерона не постоје општеприхваћене међународне конвенције о људским правима када се ради о проф. др Војиславу Шешељу, већ само сурова судска пракса из Израела (дакле, из земље чији је дипломатски представник био). Тачније, сурова пракса земље у којој је могуће осудити човека на 18 година затвора због једног интервјуа „Сандеј тајмсу” датог 1986. године. Сурова пракса у којој је могуће да тог човека, под именом Мордехај Вануну, шиканирају у затвору зато што је је прешао из јудаизма у хришћанство и да му зато не дозвољавају посету свештеника све до 2001. године²¹. То су очигледно методи слични онима које је Теодор Мерон примењивао према притвореном проф. др Војиславу Шешељу.

III-19. Вишемесечна нехумана изолација

Охрабрен оваквим суровим и нехуманим поступањем судије Теодора Мерона према проф. др Војиславу Шешељу, заменик секретара доноси 6. фебруара 2004. године још

---

²¹ Према сајту www.peaceheroes.com

једну Одлуку којом продужава сурову изолацију проф. др Војислава Шешеља. Овај пут заменик секретара износи још бесмисленије оправдање. Он „узима у обзир” приликом доношења Одлуке да је „на парламентарним изборима у Србији, одржаним 28 децембра 2003. године, странка на чијем је челу оптужени освојила 82 од 250 места у Скупштини Републике Србије”. Дакле, проф. др Војислав Шешељ је „крив” зато што уопште постоји „неподобна” Српска радикална странка. Или, отежавајућа околност за њега по тумачењу заменика секретара, које не оспорава председник МКСЈ Теодор Мерон, (иако има такву дужност на основу правила 19. Правилника о поступку и доказима МКСЈ) је то, што је Српска радикална странка освојила велики број мандата на изборима. Зато се, по тумачењу заменика секретара, изолација продужава за још 30 дана (иако већ траје од децембра 2003. године). Просто невероватно за сваког разумног и неутралног посматрача. Ипак, треба рећи, осим у роману Франца Кафке, овако шиканирање и малтетирање затвореника постоји још само у Израелу, где се политичким дисидентима као што је Мордехај Вануну због једног интервјуа „Сандеј тајмсу” одређује 12 година самице. Према томе, сваком разумном и обавештеном посматрачу је јасно да је бивши израелски дипломата Теодор Мерон, на основу свог дипломатског искуства, сматрао да је заменик секретара поступио исправно према према проф. др Војиславу Шешељу јер је одредио још 30 дана изолације оправдавајући то изборима који се одржавају на удаљености од око 1000 километара.

Међутим, заменик секретара се није зауставио само на тој Одлуци, па је већ 16. фебруара 2004. године донео нову Одлуку у којој именује извесног Ван дер Спула за браниоца у приправности оптуженог. Упркос томе што проф. др Војислав Шешељ није хтео да има никакв контакт са том особом (у претходним деловима су изнете чињенице о срамној улози ове особе у финалној фази покушаја судског убиства проф. др Војислава Шешеља).

Наравно, заменик секретара наставља и са продужавањем нехумане изолације проф. др Војислава Шешеља. Он већ 9. марта 2004. године доноси Одлуку да се изолација продужи за још 30 дана (иако је трајала од децембра 2003.). Поново се као оправдање износи небулозна и бесмислена реченица да је „на парламентарним изборима у Србији, одржаним 28. децембра 2003. године, странка на чијем је челу оптужени освојила 82 од 250 места у Скупштини Републике Србије” али се додаје и да оптужени „показује склоност да пркоси”. Дакле, проф. др Војислав Шешељ је био „крив” не само зато што постоји Српска радикална странка већ и зато што није прихватио своју нехуману и неправедну изолацију. У том контексту, може се рећи да се заменик секретара у својим

одлукама све више приближаво судском идеалу бившег израелског дипломате Теодора Мерона. Тачније, судској пракси израелских судова, у којој је све могуће, па и да се не дозволи да политичког затвореника Мордехаја Вануну посетите чланови породице и адвокати све до 2001. године. Додуше, и Вануну је као и проф. др Војислав Шешељ показиво склоност да пркоси па је изјављивао док је био у затвору: „Нисте успели да ме сломите”²².

Охрабрен оваквим нехуманим поступањем судије Теодора Мерона према проф. др Војиславу Шешељу, тачније, непримењивањем права из правила 19 Правилника о поступку и доказима МКСЈ, заменик секретара доноси 8. априла 2004. године нову Одлуку којом продужава изолацију (која је трајала од децембра 2003.) Судија Теодор Мерон у складу са традицијама израелског судства примењеним на Мордехају Вануну, поново не користи своја овлашћења из правила 19. Правилника о поступку и доказима МКСЈ и тако директно и свесно, подстиче заменика секретара да се буквално иживљава над притвореником. Једина битна разлика у односу на претходне одлуке о наметању изолације је ново, небулозно (и глупо) оправдање заменика секретара „да су председнички избори у Србији заказани за 13. јуни 2004. године” и да зато оптужени подрива напоре на „успостављању и одржавању мира у бившој Југославији”. Ове небулозне реченице заменика секретара, које је очигледно одобравао тадашњи председник МКСЈ Теодор Мерон, најбоље показују и став Теодора Мерона према проф. др Војиславу Шешељу. Он за Теодора Мерона није оптужени кога штити претпоставка невиности. Не, проф. др Војислав Шешељ је за судију Теодора Мерона унапред крив. Крив је за све што се десило, или што ће се десити на просторима бивше Југославије, без обзира што кривица проф. др Војислава Шешеља није доказна, без обзира што суђење тада није ни почело, без обзира што се он у том тренутку налазио у притвору и изолацији дугој скоро 5 месеци. Када се ово има у виду, сваком разумном, обавештеном и неутралном посматрачу је јасно да судија Теодор Мерон не може да одлучује ни по једном захтеву или жалби проф. др Војислава Шешеља.

У том контексту очигледне личне мржње Теодора Мерона према проф. др Војиславу Шешељу, заменик секретара доноси 7. маја 2004. године још једну Одлуку којом се изолација проф. др Војислава Шешеља (која је траја од децембра 2003. године), продужава за додатних 30 дана. У одлуци се наводе, поново, председнички избори у Србији као оправдање за продужетак изолације, као и једно писмо проф. др

---

²² Исто

Војислава Шешеља као разлог за додатну изолацију. Као да је дужност МКСЈ и заменика секретара била да буду посматрачи ОЕБС-а на изборима у Србији, тачније, као да су заменик секретара и председник МКСЈ Теодор Мерон били део комунистичке полиције у време Јосипа Броза која је превентивно хапсила неподобне дисиденте приликом великих политичких догађаја. Или су се заменик секретара и председник МКСЈ Теодор Мерон уживели у улогу оног ратног цензора који је отворио неподобно писмо капетана Александра Солжењицина у време трајања Другог светског рата 1945. године? Наравно, таква тоталитарна и ратна овлашћења заменика секретара и председника МКСЈ не постоје ни у Правилнику о поступку и доказима МКСЈ ни у Статуту МКСЈ, али за време мандата тадашњег председника МКСЈ, бившег израелског дипломате, судије Теодора Мерона све је било могуће. Он је, у суштини, водио свој лични рат против проф. др Војислава Шешеља, ослањајући се у свом начину размишљања на праксу државе Израел. Тачније, довољно се присетити како је Мордехај Вануну осуђен на 18 година затвора због једног интервјуа „Сандеј тајмсу” из 1986. године, и биће јасно одакле је судија Теодор Мерон „црпео” своја „овлашћења”.

Охрабрен оваквим суровим поступањем судије Теодора Мерона према проф. др Војиславу Шешељу, заменик секретара доноси 9. јуна 2004. године још једну Одлуку којом продужава изолацију (која је трајала од децембра 2003.) за додатних 30 дана. Ново небулозно оправдање је најава да „постоји могућност да ће се други круг избора одржати 27. јуна 2004. године” Дакле, заменик секретара и председник МКСЈ Теодор Мерон (који треба да контролише активности Секретаријата на основу правила 19 Правилника о поступку и доказима), тада преузимају улогу политичких аналитичара који процењују да ли ће бити другог круга председничких избора у Србији (!?) У том тренутку је судија Теодор Мерон заједно са Секретаријатом вероватно превазишао по инвентивности и своје узорке из израелског правосуђа и законодавства, иако је скоро истовремено, у јулу 2003. године у Израелу донет закон о држављанству за који је чак и Европска комисија у свом саопштењу закључила да је „расистички”²³.

III-20. Одбијање писма

Посебно је скандалозна, безобзирна и срамна реакција Теодора Мерона на писмо проф. др Војислава Шешеља. Председник Претресног већа је препоручио проф. др Војиславу Шешељу на Шестој статусној конференцији да се писаним поднеском обрати

---

²³ Рапопор М. "Le Monde diplomatique" фебруар 2004.

председнику МКСЈ Теодору Мерону у вези са проблемима и шиканирањем које доживљава у МКСЈ. У том контексту, проф. др Војислав Шешељ је написао писмо 16. јуна 2004. године Теодору Мерону о „невероватној самовољи коју показују секретар Међународног суда Ханс Холцијус и његов заменик Давид Толберт”. Ипак, проф. др Војислав Шешељ је био свестан да је судија Теодор Мерон већ био обавештен о тим кршењима основних људских права и да није ништа предузео. Зато у писму истиче да не очекује позитиван одговор од њега, али и констатује да је спреман да издржи доживотну апсолутну изолацију. Међутим, судија Теодор Мерон 14. јула 2004. године, преко свог заменика шефа кабинета, цинично и безозобзирно, одговара проф. др Војиславу Шешељу тако што му поручује да се поднесци „морају” подносити Секретаријату а не председнику МКСЈ. Дакле, судија Теодор Мерон у суштини поручују проф. др Војиславу Шешељу да му не пада на памет да га заштити од самовоље Секретаријата. Такође, поручује да му више не пише, јер он неће примени своја овлашћења из правила 19 Правилника о поступку и доказима МКСЈ. На крају, као врхунац цинизма Теодора Мерона, следи порука из писма, да ако је проф. др Војислав Шешељ незадовољан радом секретара и заменика секретара, нека се жали њима(!?). Тако је судија Теодор Мерон поново суспендовао све међународне конвенције о људским правима и Правилник о поступку и доказима МКСЈ, као и став председника Претресног већа, који је упутио проф. др Војислава Шешеља да пише управо председнику МКСЈ Мерону, и наравно, применио је своја омиљена „правила” из израелског правосуђа.

III-21. Степен мржње

Колики је степен мржње према проф. др Војиславу Шешељу од стране Теодора Мерона показују разумном и неутралном посматрачу и следеће чињенице. Судија Теодор Мерон као председник Жалбеног већа потписује 29. јула 2004. године Одлуку у којој формално проглашава Жалбу Тужилашта у вези са оспоравањем надлежности и форме Оптужнице ваљаном(у том контексту, проф. др Војислав Шешељ се жалио на основу чињенице да Тужилаштво није изнело наводе о постојању оружаног сукоба у Војводини, Претресно веће је усвојило тај аргумент, Тужилаштво се затим жалило). Иако је свестан да није било никаквог оружаног сукоба у Војводини, Теодор Мерон проглашава Жалбу Тужилаштва формално ваљаном. За њега је било довољно само да је та Жалба Тужилаштва била усмерена против проф. др Војислава Шешеља и прихватио је невероватну претпоставку Тужилаштва да је у Војводини било оружаных

сукоба, иако је као што је претходно изнето, чак и у књизи Марка Кљајића „Како је умирао мој народ” (која је посвећена Фрањи Туђману), то убедљиво демантовано.

У том контексту, Жалбено веће којим је председавао судија Теодор Мерон и чији је члан био судија Фаусто Покар, доноси 31. августа 2004. године Одлуку по интерлокуторној жалби по питању надлежности. У тој Одлуци судије Мерон и Покар усвајају Жалбу Тужилаштва и поништавају Одлуку Претресног већа у вези са Војводином! Тако су судија Теодор Мерон и Фаусто Покар показали да их ни одлуке Претресног већа и општепознате чињенице које признају и сведоци Тужилаштва, не могу спречити у њиховој намери да се по сваку цену обрачунају са једним притвореником. Да би оправдали оно што је немогуће, тачније да би оправдали Оптужницу за ратне злочине за територију на којој није било рата, (и оружаних сукоба), судије Теодор Мерон и Фаусто Покар прибегавају квазиправним објашњењима попут оног из параграфа 13. „пракса Међународног суда по питању примене члана 5 Статута указује на широко тумачење” (?!). Дакле, под „широким тумачењем” све је могуће прикрити. Посебно мржњу и острашћеност према једном притворенику.

Све ове чињенице и пристрасно поступање судије Теодора Мерона су на крају принудиле проф. др Војислава Шешелја да 8. новембра 2004. године упути Захтев Колегијуму (поднесак бр 49.) да изузме председника МКСЈ Теодора Мерона од суђења и одлучивања у предмету Шешел. Указујући на скандалозно писмо (одговор), заменика шефа кабинета Теодора Мерона, од 14. јула 2004. године, проф. др Војислав Шешел је закључио да председник МКСЈ није независан и објективан. Проф. др Војислав Шешел је посебно указао и на невероватну чињеницу да је писмо упутио председнику МКСЈ Теодору Мерону зато што је такво било упуство председника Претресног већа, али га је Мерон одбио и упутио га да пише Секретаријату.

III-22. Циониста

Коначно, проф. др Војислав Шешел упућује још један Захтев, 24. новембра 2004. године (поднесак бр. 54) Колегијуму МКСЈ у коме тражи изузеће председника МКСЈ Теодора Мерона од суђења и одлучивања у предмету Шешел. У овом Захтеву, проф. др Војислав Шешел износи и кључне узроке за мржњу и острашћеност судије Теодора Мерона. Проф. др Војислав Шешел наводи да је Теодор Мерон био дипломатски представник државе Израел у Канади и УН. Дакле, он је годинама и у потпуности, подржавао ционизам који је према Резолуцији 3379 Генералне скупштине УН одређен као облик расизма. Сваки расизам рађа и мржњу, посебно према онима који подржавају

потлачене народе као што су Палестинци. Сваком разумном и неутралном посматрачу је јасно да је то један од главних узрока за мржњу Теодора Мерона према проф. др Војиславу Шешељу. Такав закључак би извео сваки разуман и обавештен посматрач после анализе чињеница које износи проф. др Војислав Шешељ.

Затим је проф. др Војислав Шешељ навео хронологију кршења свих 69 Резолуција Савета безбедности УН и Генералне скупштине УН од стране Израела као и кратку хронологију атентата, агресивних ратова од 1947. до 1982. године и окупације Газе, Западне обале, Јеруслима од стране Израела. Такође, проф. др Војислав Шешељ наводи да је он лично пријатељ палестинског народа и закључује да Теодор Мерон у: „Међународном суду представља особу која мора да омогући Израелу да суди другима како би скренули пажњу са зверстава која деценијама спроводи Израел”. Оваквим истинитим чињеницама из Захтева од 24. новембра 2004. године треба додати и следеће. Судија Теодор Мерон је био један од главних гостију на комеморацији поводом 10 година од пада Среберенице у јулу 2005. године. На комеморацији на којој су се појавили људи са мајицама на којима је био лик Насера Орића и на којој се чак и са говорнице чуло „смрт Републици Српској”. Дакле, сваком разумном и обавештеном посматрачу је јасно да је Мерон, заједно са архитектама правога и монструознога геноцида над муслиманима у Ираку, као што су британски политичар Џек Стро и амерички политичар Пол Волфовиц, покушао тог дана, злоупотребљавајући своју функцију, да подигне тензије између народа у БиХ (и на Балкану), оптужујући Србе и скрећући пажњу са правога геноцида над Палестинцима и Ирачанима. Такође, судија Теодор Мерон није био само дипломатски представник Израела у Канади и Женеви, као што је наведено у поднеску бр 54. Он је радио и у израелском Министарству иностраних послова током шездесетих година прошлог века. Дакле, у деценији када је Израел окупирао Газу, Западну обалу и Јерусалим и када је повео агресивни рат против Египта, Јордана и Сирије. Тачније, када је само у једној недељи, 1967. године, побијено и нестало око 30. 000 Арапа.²⁴ Зато је сваком разумном и неутралном посматрачу јасно да је Теодор Мерон, као убеђени циониста и бивши израелски дипломата сигурно знао за јавно писмо проф. др Војислава Шешеља, упућено Јасеру Арафату од 1. јула 2002. године. У том писму проф. др Војислав Шешељ осуђује „агресију на палестинску државу, народ и његову имовину, као и одбијање израелске државе да спроведе резолуције УН”. Такође, проф. др Војислав Шешељ подржава стварање палестинске

---

²⁴ "Војна енциклопедија" Војноиздавачки завод, Београд, 1972. књига 3, стр. 745.

„независне националне државе са Јерусалимом као главним градом” (дакле, оно против чега се Мерон ватрено борио деценијама) и поручује Јасеру Арафату, који је од 2001. године био под изолацијом, окружен од стране израелске војске у Рамали: „Ваш отпор се мора наставити, иако против себе имате интересе не само израелског окупатора, него и његових савезника”. На крају, проф. др Војислав Шешељ износи и како уважава Јасера Арафата као „правог борца за мир и правду”. Ове јавне речи проф. др Војислава Шешеља су довољне да се дугогодишни истакнути израелски дипломата Теодор Мерон заувек изузме из одлучивања када се ради о проф. др Војиславу Шешељу.

III-23. Заштита Карле дел Понте

Коначно, 2. децембра 2004. године судија Теодор Мерон у својству председника МКСЈ одбацује Захтев проф. др Војислава Шешеља за изузеће Карле дел Понте. Судија Теодор Мерон у параграфу 3. износи да није „нимало уверен да постоји икакав основ за многобројне тврдње” које је изнео проф. др Војислав Шешељ „о професионалним способностима тужиоца”. Овакав став судије Теодора Мерона је поново показао колика је његова пристрасност и необјективност. Већ тада, крајем 2004. године, било је јасно сваком неутралном, обавештеном и разумном посматрачу да је Карла дел Понте неспособна да обавља функцију главног тужиоца. Она осим што је била вођена антисрпском мржњом и личним интересима, није ништа знала о Балкану и Србији, и служила је само као једна врста инструмента за испуњавање политичких захтева америчке администрације и корумпираних прозападних политичара на Балкану. Судија Теодор Мерон је био дужан да то има у виду као председник МКСЈ. Или као најодговорније и најупућеније лице у Трибуналу. Да је Теодор Мерон поступао као непристрасан и професионалан председник МКСЈ, он би већ тада прихватио Захтев проф. др Војислава Шешеља и прихватио би изузеће Карле дел Понте. Такође, тако би, (донекле), умањило скандал који је изазвала књига Карле дел Понте у којој она признаје: „О Југославији сам знала једва нешто више од онога што сам видела на телевизији или прочитала у новинама”, или, „о Југославији и Руанди нисам знала готово ништа”, као и, „никад нисам путовала бившом Југославијом”, као и, „морам искрено да признам, све док нисам постала главни тужилац Хашког суда, нисам ни знала да Република Српска уопште постоји”. Наравно, са таквом непрофесионалном особом је било лако манипулисати и задојити је антисрпском мржњом и мржњом према проф. др Војиславу Шешељу, уосталом Карла дел Понте то није ни крила: „Првостепено судско веће је у случају Шешељ донело разумну одлуку и није му омогућило да се брани сам” или

„Ђинђић је у вези са Шешељем имао само једну молбу: 'Узмите га и не враћајте нам га више'"²⁵. Дакле, сваком ко би обавио макар мало дужи разговор са Карлом дел Понте било би јасно да она ништа не зна о послу којим се бави и да се искључиво води личним интересима. Наравно, свакоме ко је био полазио од неутралних и непристрасних позиција у случају Шешељ. Али, очигледно, то није био судија Теодор Мерон.

III-24. Нова изолација

Имајући у виду све ове околности, крајем 2004. године проф. др Војислав Шешељ објављује и књигу „Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон“. Ова књига изазива код Теодора Мерона још већу мржњу према проф. др Војиславу Шешељу, која ће, као што је претходно изнето, кулминирати током штрајка глађу, када се судија Теодор Мерон придружује покушају судског убиства проф. др Војислава Шешеља.

У том контексту, треба истаћи и да се након изласка књиге, поново се појачавају репресивне мере према проф. др Војиславу Шешељу. Увидевши да председник МКСЈ Теодор Мерон одбацује сваки захтев или жалбу проф. др Војислава Шешеља, заменик секретара, 23. јуна 2005. године доноси Одлуку о изолацији проф. др Војислава Шешеља. Та Одлука је била веома слична као и оне из 2004. године, једина разлика је била у томе што у Србији те 2005. године није било избора, па је заменик секретара морао да смисли неко ново бесмислено(и глупо) оправдање за тортуру над притвореником. Такво бесмислено оправдање је пронађено у формулацији да је оптужени „потенцијално“ учинио прекршај у једном телефонском разговору од 18. јуна 2005. године. Наводно је проф. др Војислав Шешељ поменуо индетитет особе који је „можда заштићен“ (!?). Ово је скоро невероватно оправдање за доношење Одлуке о изолацији од 60 дана. Оно у потпуности осликава начин рада Секретаријата и тадашњег председника МКСЈ Теодора Мерона (који је требао у сагласности са Правилном 19 Правилника о поступку и доказима МКСЈ да контролише рад Секретаријата). Тачније, изопачени начин рада и поступања према проф. др Војиславу Шешељу од стране Теодора Мерона. Исти скоро као и код оних судија који су судили Јозефу К. трудећи се „да хапсе невинне људе“ и да против њих води „бесмислени поступак“²⁶. У том изопаченом, али реалном контексту, 21. септембра 2005. године судија Теодор Мерон доноси Одлуку којом се обацује Жалба проф. др Војислава Шешеља у вези са

²⁵ Дел Понте К. "Госпођа тужитељица" Vuubook, Сарајево, 2008. стр. 36, 40, 58, 142.

²⁶ Кафка Ф. "Процес" Стубови културе, Београд, 2002. стр. 42

изолацијом од 60 дана. Судија Теодор Мерон и у тој Одлуци поново показује велику острашћеност и мржњу према проф. др Војиславу Шешељу јер тврди у параграфу 3, да је такав захтев проф. др Војислава Шешеља „очигледно обестан”. Такав начин изражавања и поступања према притвореном проф. др Војиславу Шешељу судија Теодор Мерон је као бивши високи израелски дипломата очигледно преузео из израелског правног и државног система у коме је могуће да министар јавне безбедности Цахи Ханегби изјави приликом штрајка глађу палестинских затвореника: „Бићу сасвим сретан ако затвореници наставе да штрајкују до смрти”²⁷. Ипак, МКСЈ је макар формално, суд УН а не израелски суд који суди Палестинцима и израелским дисидентима. Суд УН који треба да примењује међународне конвенције о људским правима и Правилник о поступку и доказима МКСЈ. Али, из претходно изнетог произилази да је судија Теодор Мерон суспендовао све међународне конвенције о људским правима и Правилник о поступку и доказима МКСЈ, када се радило о проф. др Војиславу Шешељу. Зато је јасно сваком неутралном, обавештеном и разумном посматрачу да Теодор Мерон мора бити изузет из предмета одлучивања о жалбеном поднеску проф. др Војислава Шешеља на пресуду по наводима о непоштовању суда.

III-25. Статистика у вези са судијом Мерином

Уосталом и статистика и анализа урађена на основу података са сајта МКСЈ и из књиге „Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон” показује да је у периоду његовог мандата као председника МКСЈ, тачније, од 10. јуна 2003. до 21. септембра 2005. године, Секретаријат донео 10 негативних и ни једну једину позитивну одлуку када се радило о проф. др Војиславу Шешељу. Статистика показује и да је у том периоду судија Теодор Мерон у својству председника Колегијума МКСЈ и председника МКСЈ, као и својству председника Жалбеног већа, директно учествовао у доношењу још 7 одлука које су биле негативне по својим последицама за проф. др Војислава Шешеља²⁸ (овоме треба додати и чињенице из првог дела поднеска, тачније, још 9 негативних одлука које је донео судија Мерон против проф. др Војислава Шешеља у периоду од 7. априла 2006. до 9. априла 2009. године, заједно са Фаустом Покаром). Дакле, судија Мерон је учествовао у доношењу 16 одлука против проф. др Војислава

---

²⁷ Срна –АФП, 16. 8. 2004.

²⁸ У овај број је укључено и одбијање по Захтеву проф. др Војислава Шешеља да се промени седиште међународног суда од 3. маја 2005. године.

Шешеља. У том контексту треба имати у виду и скандалозно одбијање Мерона да одговори на писмо проф. др Војислава Шешеља.

III-26. Закључак

Дакле, на основу претходно изнетих чињеница и података, може се закључити следеће када се ради о судији Покару и Мерону. Судија Фаусто Покар је у периоду од 2003. до 2009. године учествовао у доношењу 33 негативне одлуке које су биле усмерене против проф. др Војислава Шешеља и у доношењу само 2 позитивне. Судија Теодор Мерон је у периоду од 2003. до 2009. године директно учествовао у доношењу 16 негативних одлука усмерених против проф. др Војислава Шешеља и у доношењу само 1 позитивне, оне од 8. децембра 2006. године. Такође, одобрио је, (тачније, није ништа предузео против у складу са правилом 19. Правилника о поступку и доказима МКСЈ) 10 негативних одлука Секретаријата усмерених против проф. др Војислава Шешеља у периоду када је он био председник МКСЈ. На крају, али не мање важно, судије Фаусто Покар и Теодор Мерон су заједно учествовали и у покушају судског убиства проф. др Војислава Шешеља у периоду од 10. новембра 2006. до 8. децембра 2006. године. Дакле, постоје више него очигледне околности у вези са судијама Фаустом Покаром и Теодором Мероном које би код сваког разумног и добро обавештеног посматрача изазвале разуман страх од пристрасности. Зато судије Фаусто Покар и Теодор Мерон не могу да буду у Жалбеном већу које одлучује о жалбеном поднеску проф. др Војислава Шешеља на пресуду по наводима о непоштовању суда. У том контексту, ради сагледавања свих чињеница, прилажу се и две књиге проф. др Војислава Шешеља, „Корумпирани председник нелегалног Хашког суда Фаусто Покар” и „Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон”.

IV. Тражено правно средство

Проф. др Војислав Шешељ у складу са правилом 15(Б) тражи од председавајућег судије Жалбеног већа да поводом овог захтева за изузеће судија Фауста Покара и Теодора Мерона, обавести наведене судије о овом захтеву, позове да се изјасне на околности из овог захтева, саслуша мишљење судије чије се изузеће тражи у складу са правилом 15(Б)(i) Правилника, о томе обавестити председника МКСЈ, који ће у складу са правилом 15(Б)(ii) Правилника да именује трочлану комисију састављену од судија других већа који ће да му саопште одлуку да је овај захтев основан и да председник МКСЈ у складу са правилима 15. и 19. Правилника именује двоје других судија у

Жалбено веће које ће одлучивати о жалбеном поднеску проф. др Војислава Шешелја на пресуду по наводима о непоштовању суда.

„Број речи: 16.128”

Проф. др Војислав Шешелъ

(Урадили чланови Стручног тима Дејан Мирковић и Зоран Красић)